

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1035

5 69 ΠΔΒ
Παπαμιχαήλ (8.)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

ΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β'

ΣΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΕΠ: ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΠ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΚΔΟΣΗ 7. ΔΙΩΡΘΩΜΕΝΗ

Ασκήσ. και χρησιμολογία πρόξενοι
Εκπαιδ. Συμβουλίου
ΤΙΜΗ ΔΙΕΤΟΥ Δε. 2,70

Κατεχωρίσθη εν τῷ ἐλλήνικῳ δωρεῶν
αὐτ. ἀριθ. 583 τοῦ 1924

Ἀθήναι 1923

Ἐκδοτικὸς Οἶκος Δ. καὶ Π. Δημητράκου

Ὁδὸς Σταδίου 56

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

002
ΕΠΕ
ΕΥΕΑ
1035

1. Ὁ νέος μαθητής.

1

Ἔχεται δεῖ μὲ πόση λαχτάρα ἀνοίγει ἡ μητέρα τὴ θερμὴ τῆς ἀγκαλιᾶ καὶ δέχεται τὸ παιδάκι τῆς, ποῦ εἶχε καιρὸ νὰ τὸ δῆ;

«ὦ, ὅλοι μας καὶ πολλές, μὰ πάρα πολλές φορές!» σᾶς ἀκούω νὰ λέτε.

Ἔτσι κάθε σχολεῖο, σὰ μανούλα κι αὐτό, ἅμα περάση τὸ καλοκαίρι, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιὰ του καὶ δέχεται τὰ παιδάκια του, ἀγόρια καὶ κορίτσια.

Τὸ μικρὸ ὅμως σχολεῖο ἐνὸς χωριοῦ εἶναι λυπημένο. Μέρης τώρα περιμένει δυὸ ἀδερφάκια.

«Οὔτε σήμερα δὲν ἔρχονται!» εἶπε μιὰ μέρα τὸ σχολεῖο, καθὼς ἔκλεινε τὴν πόρτα κι ἔσφιγγε πάλι στὴν ἀγκαλιὰ του τ' ἄλλα καλά του παιδιὰ.

2

Ἐξαφνα τὸ ἀεράκι ἀνοίγει μὲ χτύπο τὴν πόρτα. « Ἄ! ὄχι πιά τρέλες! τὰ παιδιὰ ἔχουν δουλειά » λέει τὸ σχολεῖο σοβαρά.

« Μὰ κοίταξε δὲ λιγάκι καὶ ἀπὸ δῶ » λέει τὸ ἀεράκι. Καὶ παίζει τρελὰ μὲ τὰ μαλλὰκια τῶν παιδιῶν καὶ ξεφυλλίζει βιαστικὰ τὰ βιβλία τους.

« ὦ, τὰ καλὰ μου τὰ παιδιὰ! » Νάτα, ἔρχονται » εἶπε τὸ σχολεῖο.

3

Ἐνα κοριτσάκι ὡς ὀχτῶ χρονῶν κι ἓνα ἀγοράκι ὡς ἑπτὰ χρονῶν πιασμένα χέρι χέρι, ἀνεβαίνουν τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι.

Τὸ ἀγοράκι κάθεται σαστισμένο καὶ σὲ λίγο μπαίνει ἡ δασκάλισσα.

2. Τὸ ἀγοράκι.

« ὦ! νὰ καὶ ἓνας νέος μαθητῆς! Πῶς σὲ λένε, παιδί μου; » ρωτᾷ μὲ γλυκὸ χαμόγελο ἡ δασκάλισσα τὸ ἀγοράκι.

Τὸ ἀγοράκι ἀπαντᾷ μὲ θάρρος:

« Μὲ λένε Γεώργιο Λιόντα ».

— « Ἄλλα ἀδέρφια ἔχεις; »

— «Τὴ Δαφνούλα» εἶπε ὁ Γιώργος κι ἔδειξε τὴν ἀδερφή του.

— «Ἄ! καλά!» εἶπε ἡ δασκάλισσα κι ἔβαλε τὸ Γιώργο νὰ καθίση.

3. Γιατί ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἄρχισαν νὰ πᾶνε σχολεῖο.

«Γιατί, Δαφνούλα, δὲν ἤρθατε ἅμα ἀνοιξε τὸ σχολεῖο;» ρώτησε τότε ἡ δασκάλισσα τὴν ἀδερφή τοῦ Γιώργου.

Ἡ Δαφνούλα ἀποκρίνεται: «Πήγαμε νὰ τρυγήσωμε τ' ἀμπέλια μας, καὶ μείναμε ἐκεῖ πέρα δυὸ ἐβδομάδες».

— «Καὶ σεῖς τί κάνατε;» ξαναρώτησε ἡ δασκάλισσα.

— «Κι ἐγὼ καὶ ὁ Γιώργος τρυγούσαμε. Εἶχαμε οἱ δυὸ μας ἓνα ἓνα μικρὸ καλάθακι. Ἄμα γεμίζαμε τὸ καλάθακι σταφύλια, τὸ κουβαλούσαμε στὸ πατητήρι καὶ τὸ ἀδειάζαμε στὸ σωρὸ μὲ τὰ πολλὰ σταφύλια.

» Βοηθήσαμε τὴ μητέρα νὰ κόψῃ τὰ μῆλα, τ' ἀχλάδια καὶ τὰ κυδώνια».

— «Κι ὅταν πατοῦσαν τὰ σταφύλια;» ρώτησε ἡ δασκάλισσα.

— «Ὅταν ὁ παππούς» εἶπε ἡ Δαφνού-

λα, «πῆγε νὰ πατήση τὰ σταφύλια, τοῦ εἶπαμε: Κάμε μας, παππού, τὴ χάρη νὰ μᾶς πάρης νὰ πατήσωμε κι ἐμεῖς. Ὁ παππούς ἀκουμποῦσε μὲ τὰ δύο του χέρια στὸ ξύλινο φτυάρι, ἐγὼ βασιόμουν ἀπὸ τὰ ροῦχα τοῦ παππού ἀριστερά, καὶ ὁ Γεώργιος δεξιά. Τί ὁμορφα πὺ ἦταν: τσούφ, τσίφ, τσάφ! πλάτς, πλίτς, πλάτς! καὶ ὁ μούστος κατακόκκινος πετιόταν ἀπὸ τὶς ρῶγες καὶ ἔκανε μικρὰ ποταμάκια· πηδοῦσε καὶ μᾶς κοκκίριζε τὰ γυμνά μας πόδια»

—«Καὶ τί ἄλλο κάματε;» ξαναρώτησε ἡ δασκάλισσα.

Ἡ Δαφνούλα ἀποκρίθηκε:

«Τὴν ὥρα πὺ κουδαλοῦσε ὁ Μπαρμπασταμάτης μὲ τὰ ζῶα μας τὸ μούστο, τὰ

μήλα, τ' ἀχλάδια καὶ τὰ κυδώνια, πηγαίνα-
με κι ἔμεις μαζί του».

— «Καὶ τί θὰ τὰ κάμετε ὅλα αὐτὰ τὰ
καλὰ πράματα;» ρώτησε ἡ δασκάλισσα.

— «Ἡ μητέρα θα κάμη ἀπὸ τὸ μούστο
πετιμέζι, μουσταλευριά καὶ μουστοκούλου-
ρα» εἶπε ἡ Δαφνούλα «Ἀπὸ τὰ κυδώνια
θὰ κάμη κυδωνόπαστο μὲ μέλι. Μὲ μέλι,
πού τὸ μαζεύουν οἱ μέλισσες ἀπὸ τὸ θυ-
μάρι. Τί γλυκὸ πού εἶναι καὶ τί ὠραία πού
μυρίζει!»

Καθὼς ἔλεγε αὐτὰ ἡ Δαφνούλα, ἓνα
ἄγοράκι ὡς ὀχτῶ χρονῶν φαινόταν πολὺ
λυπημένο.

« Παιδιά, διάλειμμα » φώναξε ἡ δασκά-
λισσα.

4. Τὸ λυπημένο ἄγοράκι.

« Πᾶμε, παιδιά » εἶπε ἡ Δαφνούλα· κι ἔ-
πιασε μὲ τὸ ἓνα τῆς χέρι τὸ λυπημένο ἄγο-
ράκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ Γιώργο.

Ὁ Γιώργος πῆρε στὸ ἄλλο του χέρι ἓνα
καλαθάκι, πού τοὺς τὸ εἶχε δώσει ἡ μη-
τέρα τους.

Πήγανε σὲ μιὰ γωνιά τῆς αὐλῆς· ἐκεῖ

μοίρασε ἡ Δαφνούλα στὰ τρία ἓνα καλοπλυμένο σταφύλι, ἓνα μῆλο, κι ἓνα κομμάτι ψωμί.

«Τὸ μεσημέρι, Ἀλέκο, περνοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι μας, καὶ ἀπὸ κεῖ πηγαίνεις ἐσὺ στὸ δικό σας. Τώρα πηγαίνετε μὲ τὸ Γιῶργο νὰ παίξετε· ἐγὼ θὰ πάω μὲ τ' ἄλλα τὰ κορίτσια» εἶπε ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Ἀλέκος ἦταν παιδί μιᾶς χήρας φτωχῆς. Ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέκου εἶχε σκοτωθῆ στὸν πόλεμο.

Β. Ὁ Γιῶργος παίξει τὸ τόπι μὲ τὸν Ἀλέκο.

«Παίζουμε τὸ τόπι, Ἀλέκο;» εἶπε ὁ Γιῶργος.

— «Δὲν ἔχω τόπι!» εἶπε ὁ Ἀλέκος.

— «Θὰ παίξωμε μὲ τὸ δικό μου. Καὶ θὰ σοῦ τὸ χαρίσω».

— «Καὶ σὺ τί θὰ ἔχης;» ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

— «Θὰ μοῦ φτιάση ἄλλο ἢ Δαφνούλα μας. Ξέρει αὐτὴ νὰ φτιάνη τόπια. Λίγο μαλλὶ καὶ πανὶ ἀπ' ἔξω κι εἶναι ἔτοιμο. Ἐλα τώρα, πῆγαινε ἀπέναντι, νὰ μοῦ τὸ πετᾶς καὶ νὰ σοῦ τὸ πετῶ» εἶπε ὁ Γιῶργος.

Ἐφοῦ ἔπαιζαν λίγο, εἶπε ὁ Γεώργος:
«Πάρε το τώρα, Ἀλέκο, νὰ παίξεις μόνος
σου».

Ὁ Ἀλέκος τὸ πῆρε μὲ χαρὰ καὶ εἶπε:
«εὐχαριστῶ».

Ἐστερα τὸ πετοῦσε ψηλά, καὶ πρὶν νὰ
πέση κάτω τὸ ἄρπαξε μὲ τὸ χέρι του. Ἐτσι
ἔπαιξε πολλές φορές καὶ τραγουδοῦσε:

Ἄνεθα μῆλο,
κατέθα ρόδι,
νὰ σὲ ρωτήσω
πόσα χρόνια
θὰ ζήσω;
Ἐνα... δύο... τρία!...

6. Ἡ Δαφνούλα παίξει μὲ τ' ἄλλα κορίτσια.

1

Ἡ Δαφνούλα μὲ τ' ἄλλα κορίτσια ἔπαι-
ζαν πρῶτα τὸ σκοινάκι.

Ἄμα κουράστηκαν, εἶπε ἡ Δαφνούλα:

«Κορίτσια, εἶδατε τὴν καινούρια μου τὴν
κούκλα; Τὴν ἔφτιαξα μαζί μὲ τὴν κυρούλα
μου, ὅταν ἤμαστε στὸ ἀμπέλι».

— «Ὦ, τί ὀμορφη πού εἶναι!» εἶπαν τὰ
κορίτσια ὅλα μεμιάς. «Καὶ πῶς τὴ λές;»

— «Τριανταφυλλιά» εἶπε ἡ Δαφνούλα.
«Μὲ τὴν Τριανταφυλλιά μου καὶ μὲ τὸ γα-
τάκι μου τὴν Ψιψίνα πηγαίνω πολλές φο-
ρὲς στὸν ἄλλο παππού μου, τὸν πατέρα τῆς
μητέρας μου. Εἴερετε γιατί; Ὁ πατέρας μου
ἔμαθε ἓνα ποίημα πὺ μου ταιριάζει. Νὰ
σᾶς τὸ πῶ»;

— «Νὰ μᾶς τὸ πῆς! νὰ μᾶς τὸ πῆς!»
φώναξαν τὰ κορίτσια.

Κι ἡ Δαφνούλα:

2

Μὲ τί καμάρι περπατεῖ
τὴν κούκλα τῆς κρατώντας,
καὶ μ' ἓνα σπάγκο τὸ γατί
ξοπίσω τῆς τραδώντας.

Κοντὰ στὴν πόρτα σταματᾷ
πρὶν πάη πιὸ παραπέρα,
καὶ τὰ πουλιά τῆς χαιρετᾷ
μὲ μιά τῆς καλημέρα.

«Καλημερούδια σας, πουλιά,
καλημερούδια χῆνα...
Τὴν κούκλα λέν Τριανταφυλλιά
καὶ τὸ γατί Ψιψίνα.

Κι ἂν μὲ ρωτᾶτε καὶ [για ποῦ ;
νωρὶς τί τάχα βγῆκα ;
Πάω νὰ προφτάσω τὸν παπποῦ
ποῦ μὲ φιλεύει σῦκα».

3

— «Νὰ σᾶς πῶ κι ἐγὼ ἓνα» εἶπε ἓνα ἄλ-
λο κορίτσι.

«Σιγά, κοπέλλα μου, σιγά!
Ποῦ τρέχεις ἔτσι; Στάσου·
κανεὶς δὰ δὲ σὲ κυνηγᾷ,
κι ἔχεις καιρὸ μπροστά σου».

— «Πηγαίνω, μπάρμπα, στὸ γιατρὸ
τὴν κούκλα μου νὰ γιάνη.
Μοῦ πούντιασε μὲς στὸ λουτρό,
καὶ τρέμω μὴν πεθάνη».

— «Βάλ' της εὐθύς συναπισμὸ
στὸ στῆθος καὶ στὸ πλάι.
Βάλ' της φανέλα στὸ λαιμό,
καὶ προσοχὴ μὴ φάη».

— «Τῆς ἔκαμα ἢ πικρὴ πολλὰ.
μὰ νά, τὰ ἴδια χάλια.....,

«Αχ! τί ἤθελα καὶ στὰ καλὰ
τῆς ἔδινα στραγάλια;»

— «Μ' ἂν ὁ γιατρός δὲν εἶν' ἐκεῖ;
ἢ νάρθη δὲ θελήσῃ;
ἢ πληρωμὴ σημαντικὴ
στὸ χέρι σοῦ ζητήσῃ;»

— «Κι ἂν λείπῃ, τί; τὸν καρτερῶ.
Λεφτά; Καὶ τί μὲ νοιάζει;
Γι' αὐτὰ τὴν κούκλα του, θαρρῶ,
κανεῖς δὲ θυσιάσει.»

7. Ὁ Φουντοῦκος.

«Ντίν, ντίν, ντίν!» τὸ κουδούνι τοῦ σχολείου φωνάζει τὰ παιδιά, νὰ πᾶνε πάλι μέσα, νὰ ξαναρχίσουν τὸ μάθημα.

Ζωηρὰ ζωηρά, καὶ μὲ μάγουλα κατακόκκινα ἀπὸ τὸ παιγνίδι, τρέχουν τὰ παιδιά, καὶ ὁμορφα καὶ μὲ τάξῃ κάθεται τὸ καθένα στὴ θέσῃ του.

«Ντίν, ντίν, ντίν!» πάλι τὸ κουδουνάκι τοῦ σχολείου. «Μεσημέρι, παιδιά. Τρέξετε, σᾶς περιμένει ἡ μανούλα σας».

«Γὰβ γὰφ! γὰβ γὰφ!» Τί φωνές εἶναι

αὐτές; Εαφνίζονται τὰ παιδιὰ, καὶ σκορπίζονται ἄλλα δῶθε, ἄλλα κειθε.

Ποιὸς εἶναι;

Τὸ σκυλάκι ποὺ φυλάγει τὴν αὐλὴν στὸ σπίτι τοῦ Φώτου Λιόντα, ὁ Φουντοῦκος!

Νὰ ὁ Γιώργος, ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Δαφνούλα. Τρέχει ὁ Φουντοῦκος, πηδᾷ ἀπάνω τους, κουνᾷ τὴν οὐρά του, γαβγίζει ὅλος χαρά.

«Φουντοῦκο, ποιὸν ἄφησες νὰ φυλάξῃ τὴν αὐλὴν;» λέει ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Φουντοῦκος τρέχει ἐμπρός, καὶ συχνὰ γυρίζει πίσω, νὰ δῆ ἂν ἔρχονται ἢ ὄχι καὶ οἱ ἀγαπημένοι του φίλοι.

8. Ἡ χαρὰ τοῦ Ἀλέκου.

1

«Κουκιρίκου!» φωνάζει ὁ κόκορας· «ἤρθαν πάλι τὰ καλὰ μας τὰ παιδιὰ! Κουκιρίκου! ἔρχονται μὲ τὸν Ἀλέκο, τοῦ παλικαριοῦ τὸ γιό!»

«Κουκιρίκου, κικιρί! ζήτω τὸ χρυσὸ παιδί!» λάλησαν τὰ κοκόρια ὅλου τοῦ χωριοῦ, τεντώνοντας τὸ λαιμὸ τους ὅσο μπορούσαν πιὸ ψηλά.

«Χχχ! χχχ!» κάνει κι ἡ χῆνα, καὶ τεντώνει μὲ κακία στὸν Ἀλέκο τὸ μακρουλὸ λαιμὸ τῆς.

«Γὰθ γάφ!» κάνει τότε ὁ Φουντοῦκος, καὶ τῆς δαγκάνει τὴ μιὰ φτερούγα νὰ τὴν πονέση.

«Νιάου, νιάου» νιαουρίζει τὸ γατὶ στὸ ἀπάνω σκαλί.

«Τὸ ψιψινάκι μου!» φωνάζει ἡ Δαφνούλα. «Πεινώ, πεινώ» θέλει νὰ πῆ. «Ἔλα, νὰ μου βάλῃς τὸ γάλα μου στὸ πιάτο».

2

Γεμάτη χαρὰ δέχεται τὰ τρία παιδιὰ ἡ κυρὰ Ἀργυρώ, ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Δαφνούλας.

Σὲ λίγο βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Δαφνούλα.

Κρατοῦσαν ἀπὸ ἓνα καλάθι. Μέσα ἦταν σταφύλια, κυδώνια, μῆλα, ἀχλάδια, μουστοκούλουρα καὶ μερικὲς κερῆθρες μέλι, ἀπὸ τὰ μελίτσια πού τρυγοῦσε ὁ παππούς τῆς Δαφνούλας.

Λάμπει στὰ μάτια τοῦ Ἀλέκου ἡ χαρά.
«Πόσο θὰ χαρῆ ἡ μανούλα μου, πόσο θὰ
χαρῆ!» λέει μέσα του.
«Κουκιρίκου!» ξαναλάλησε ὁ κόκορας.
«Στὸ καλό, Ἀλέκο, στὸ καλό!»

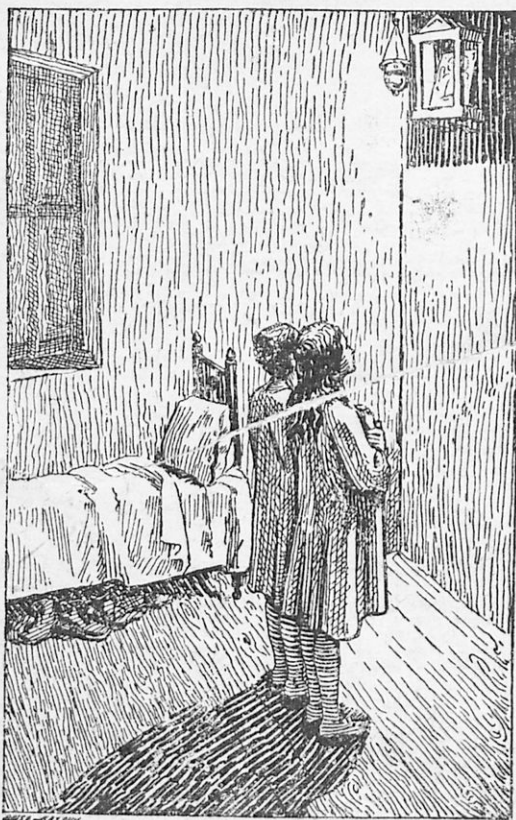
9. Ἡ μέλισσα.

Ἄν τὴν πειράξης τὴ μέλισσα,
πού τόσο μέλι μᾶς δίνει,
θὰ σὲ κεντρίση καὶ κείνη,
καὶ θὰ πονῆς, θὰ πονῆς!

Γιατὶ ὁ Θεός, πού τὴν ἔπλασε
γιὰ νὰ μᾶς δίνη τὸ μέλι,
τὴν ἀγαπᾷ, καὶ δὲ θέλει
νὰ τὴν πειράζη κανεὶς.

Κι ἔτσι ὁ Θεός μας τῆς χάρισε
κεντρί γιὰ ὄπλο τῆς νάχης,
καὶ νὰ παιδεύη μονάχη,
νὰ τιμωρῆ τοὺς κακοὺς...

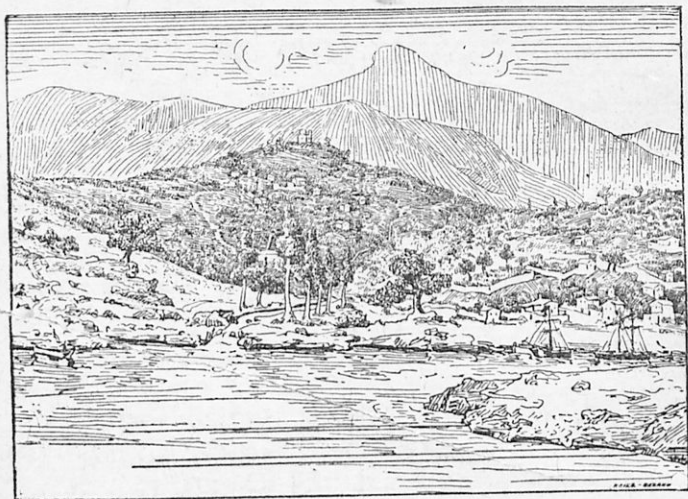
Μὴν τὴν πειράξης... Τ' ἀκούς;

10. Προσευχή.

Τὸ βράδυ, πρὶν νὰ κοιμηθοῦν, ἡ Δαφνούλα
καὶ ὁ Γιώγος λένε τὴν προσευχή τους:

Φύλαγε, Θεέ μου, τὴ μητέρα
καὶ τὴν καλή μας τὴ γιαγιά
καὶ τὸν παππού καὶ τὸν πατέρα
κι ὅλου τοῦ κόσμου τὰ παιδιά.

II. Τὸ χωριουδάκι πὸν κάθονται ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος.

Σωστὴ ζωγραφιά εἶναι τὸ χωριουδάκι πὸν κάθονται ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος.

Στὴν κορυφή τοῦ βουνοῦ εἶναι ἡ κατάσπρη ἐκκλησοῦλα τοῦ χωριοῦ. Ἀριστερὰ καὶ παρακάτω εἶναι τὸ σχολεῖο, καὶ δεξιά ὁ μύλος πὸν ἀλέθουν οἱ χωρικοὶ τὰ γεννήματά τους.

Τὰ κατάσπρα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ εἶναι κρυμμένα μέσα στὰ δέντρα καὶ στὰ περιβόλια, καὶ ὅταν φυσᾷ τὸ ἀεράκι, φαίνονται ἀπὸ μακριὰ σὰ νὰ παίζουν τὸ κρυφτούλι. Πότε φαίνονται ὀλόκληρα, πότε κρύβονται, καὶ δείχνουν κανένα κομμάτι ἀπὸ τὴν κοκκι-

νωπή σκεπή τους, κανένα παράθυρο, καμιά πορτούλα.

Στὸ κάτω μέρος περνᾶ σὰ φίδι ἀσημένιο ἓνα ποταμάκι, πὺ φτάνει στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τρέχει γοργὰ νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του, τῆς θάλασσας. Λεῦκες ψηλές στολίζουν τὶς ρεματιές.

12. Ὁ Γιώργος λέει τὴν ἱστορία τοῦ γαϊδάρου, τοῦ λύκου καὶ τῆς ἀλεπούς.

1

Τὴν ἄλλη μέρα ρώτησε ἡ δασκάλισσα: «Ποιὸ παιδί θὰ μᾶς πῆ ἓνα παραμῦθι;»

«Ἐγώ» εἶπε πρῶτος καὶ καλύτερος ὁ Γιώργος.

— «Ἐμπρὸς λοιπόν, Γιώργο» τοῦ λέει ἡ δασκάλισσα.

Καὶ ὁ Γιώργος ἄρχισε:

2

Μιὰ φορὰ κι ἓναν καιρὸ ἦταν σὰν καὶ τώρα τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν πολλὰ δουλειές. Ἐνας γαϊδαρος τότε, ὁ κύρ Μεντής, ἀπὸ τὴν ἀπάνω γειτονιά, εἶπε

ἀπὸ μέσα του: «Κακὸ ποῦ μὲ βρῆκε! Ἐγὼ πρέπει νὰ κουβαλήσω στὴ ράχη μου τὰ σταφύλια, τὸ μοῦστο, τὰ μῆλα, τὰ κυδῶνια, τὰ κάστανα, τὰ καρύδια. Ὑστερα θὰ μὲ βάλουν νὰ κουβαλήσω ἀπὸ τὸ δάσος ξύλα γιὰ νὰ ζεσταίνεται ὁ ἀφέντης μου στὸ τζάκι, κι ἐγὼ νὰ τουρτουρίζω στὸν ἀχερῶνα.

»Νὰ πῆς πὼς τελειώνουν τότε τὰ βάσανά μου; Πρέπει νὰ φορτώνωμαι καὶ νὰ πηγαίνω στὸ καϊκι σέλινα, σέσκουλα καὶ ἄλλα χειμωνιάτικα λαχανικά. Εἶναι ἡ ζωὴ αὐτὴ; Τί νὰ κάνω; Ἄ νά, θὰ κατεβῶ κι ἐγὼ στὸ λιμάνι, θὰ πάρω ἓνα καϊκι καὶ θὰ πάω ταξίδι».

3

Τὸ εἶπε, καὶ ξεκίνησε ὁ κύρ Μεντής, ὁ γάιδαρος. Καθὼς περνοῦσε τὴ ρεματιά, τὸν εἶδαν ἀπὸ τὶς λιγαριές ποὺ ἦταν κρυμμένοι, ὁ κύρ Νικόλας ὁ λύκος, καὶ ἡ κυρὰ Μαριώ, ἡ ἀλεπού.

«Καλοθρεμμένος γάιδαρος» εἶπαν ἀναμεταξύ τους. «Εἶναι κρῖμα νὰ μᾶς γλιτώση!»

— «Γιὰ ποῦ ὦρα καλή, κύρ Μεντή;» ρωτοῦν κι οἱ δυὸ μαζί, βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κρυψῶνα τους.

— «Πάω νά πάρω ἕνα καΐκι, νά πάω ταξίδι» εἶπε ὁ κύρ Μεντής.

— «Τί καλά κι ἐμεῖς γιά ταξίδι εἴμαστε. Τὸ καΐκι τὸ ἔχομε ἕτοιμο, μᾶς λείπει ὅμως ὁ τιμονιέρης. Ἔρχεσαι μαζί μας;» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ.

— «Θέλει καὶ ρώτημα; Ποῦ θὰ βρῶ καλύτερη συντροφιά;» εἶπε ἀσυλλόγιστα ὁ κύρ Μεντής.

4

Τῆ στιγμῆ πού πήγαινε νά μπῆ πρῶτος ὁ κύρ Μεντής στὸ καΐκι, πετιέται ἡ κυρὰ Μαριώ.

«Πολὺ βιάζεσαι, κύρ Μεντή. Πρέπει νά ξομολογηθοῦμε πρῶτα νά πῆ ὁ καθένας τὰ κρίματά του. Ἔτσι περνᾷ ὁ κόσμος τῆ θάλασσα, πού εἶναι πλατιά καὶ βαθιά;»

— «Πολὺ καλά» εἶπε ὁ κύρ Μεντής. «Ποιὸς θ' ἀρχίση πρῶτος;»

— «Ἐγώ!» πετάχτηκε ὁ λύκος. «Ἐμένα μ' ἀρέσει πολὺ τὸ κρέας ἀπὸ πρόβατο καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ ἀρνί!... Εἶναι ἀλήθεια, πὼς σὰν μπῶ σὲ στάνη τῆ ρημάζω· μου ἀρέσει τὸ φαγί, μὰ πιὸ πολὺ μου ἀρέσει νά πνίγω καὶ νά ξεσκίζω τὰ πρόβατα. Εἶναι αὐτὸ κακό;»

— «Α, α!» ἔκαμε ὁ κύρ Μεντής, ἀνοίγοντας διάπλατα τὸ μεγάλο του τὸ στόμα.

— «Πῶς; τί; τὸ βρίσκεις κακό; Καλὲ κύρ Νικόλα μου, δὲν βαριέσαι! Ἔτσι τὸ συνηθίζει ὁ κύρ Μεντής, ν' ἀνοίγη τὸ στόμα του γιὰ τιποτένια πράματα. Τίποτ' ἄλλο;» ρώτησε ἡ κυρὰ Μαριώ.

— «Κάποτε—~~νά μὲ συμπαθᾶς, κύρ Μεντή—δοκίμασα καὶ κρέας γαϊδάρου, μὰ μοῦ χάλασε τὸ στομάχι, γιατί ἦταν πολὺ ξινό· καὶ δὲν ξανάφαγα πιά» εἶπε ὁ λύκος.~~

5

— «ὦ, τί ἄθῶα πού τὰ λέει! Σωστὸ ἀρνάκι!... Τώρα ἡ σειρά μου» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ. «Ἐγὼ ρημάζω ὅλα τὰ κοτέτσια τοῦ χωριοῦ. Τὰ δοντάκια μου δὲν μποροῦν νὰ μασήσουν ἄλλο κρέας Προχτές, κύρ Μεντή, μπῆκα στὸ κοτέτσι τοῦ ἀφεντικοῦ σου. Εἶχα πνίξει πέντ' ἕξι αὐγουστιάτικα κοτοπούλια, μὰ ξαφνικὰ δὲν ξέρω τί σοῦ ἦρθε νὰ τραγουδήσης. Τρόμαξα τότε κι ἔφυγα, μὰ δὲ βαστῶ κάκια. Τί ἔχετε νὰ πῆτε γιὰ τὰ κρίματά μου;»

Ὁ κύρ Μεντής ἔκαμε ν' ἀνοίξη πάλι τὸ

στόμα του, μὰ ὁ κὺρ Νικόλας δὲν τὸ ἄφησε. «Πιὸ ἀθῶα ἀπὸ σένα, κυρὰ Μαριῶ, στὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει» εἶπε. «Ἡ σειρά σου τώρα, κὺρ Μεντή».

6

— «Τί νὰ πῶ ἐγώ;» εἶπε ὁ κὺρ Μεντήης. «τ' ἀγριάγκαθα καὶ τὰ κλήματα ποὺ ροκανίζω, ἢ κάποτε καὶ λίγο ἄχερο ἢ βίκο;»

— «Τίποτ' ἄλλο;» ρώτησαν ἡ κυρὰ Μαριῶ καὶ ὁ κὺρ Νικόλας.

— «Κάποτε καὶ κανένα ξώφυλλο ἀπὸ λάχανο, καὶ τὴν ἀνοιξη κανένα ξώφυλλο ἀπὸ μαρούλι» εἶπε ὁ κὺρ Μεντήης.

— «Γιὰ νὰ σοῦ πῶ. Τὸ μαρούλι πῶς τὸ τρῶς; μὲ ξίδι ἢ χωρὶς ξίδι;» ρώτησε ὁ κὺρ Νικόλας, καὶ κοίταξε τὸν κὺρ Μεντή ἄγριεμένα.

— «Χὰ χὰ χὰ!» γέλασε ὁ κὺρ Μεντήης, ὅπως μπορεῖ νὰ γελάσῃ γάιδαρος. «Τί λές, καλὲ κὺρ Νικόλα; Χὰ, χὰ, χὰ! Θέλω καὶ ξίδι;»

— «Τί; τί;» φώναξε ἡ κυρὰ Μαριῶ. «Τὸ μαρούλι δίχως ξίδι; Δυστυχία μας, κὺρ Νικόλα. δὲ θὰ πᾶμε καλὰ στὸ ταξίδι! Ἀκοῦς,

τὸ μαρούλι δίχως ξίδι! Κύρ Νικόλα μου, ἄσχημα μπλέξαμε· δὲ θὰ πάμε καλὰ στὸ ταξίδι!»

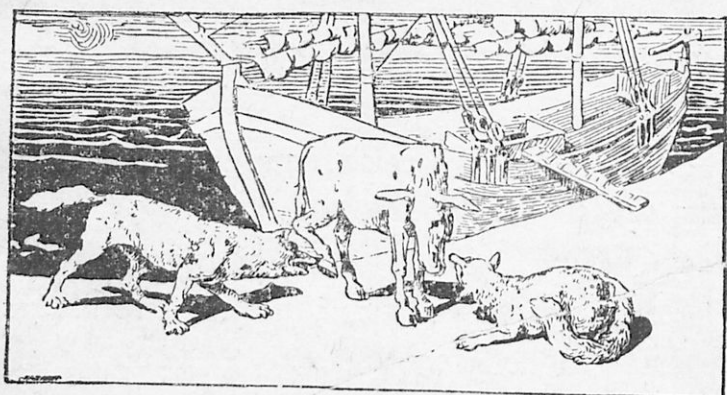
— «Τί νὰ γίνῃ τώρα, κυρὰ Μαριώ;» ρώτησε δειλὰ ὁ κύρ Μεντής.

— «Τί νὰ γίνῃ; θέλει ρώτημα; Νά, θὰ σὲ φάμε, νὰ πάμε ἔμεις καλὰ στὸ ταξίδι, καὶ σὺ νὰ σώσης τὴν ψυχὴ σου» εἶπε τρίζοντας τὰ δόντια του ὁ λύκος καὶ τὸν πλησίασε. Τὰ μάτια τοῦ λύκου πετοῦσαν φωτιές.

Ὁ κύρ Μεντής κατάλαβε τώρα πόσο ἄσχημα εἶχε μπλέξει. Ἄφησε νὰ πέσουν τὰ μεγάλα του αὐτιά, κρέμασε τὰ χοντρά του χεῖλια μιὰ πήχη κάτω, ἔξυσε κάμποσες φορές τὸ χοντροκέφαλό του στὴ πλώρη τοῦ καϊκιῦ καὶ εἶπε:

«Δίκιο ἔχετε· μεγάλη ἁμαρτία νὰ φάη κανεὶς τὸ μαρούλι δίχως ξίδι. Μὰ γιὰ νὰ μὴν ἔχω καὶ ἄλλο πιὸ μεγάλο κριμα, δὲ μοῦ κάνει ὁ κύρ Νικόλας τὴ χάρη νὰ μοῦ βγάλῃ τὰ καρφιά, πού ἔχω στὰ πίσω πέταλα;

»Μπορεῖ νὰ καταπιῆτε κανένα καρφί, ποιὸς ξέρει.... Καὶ σὺ, Μαριώ, νὰ σταθῆς μπρο-

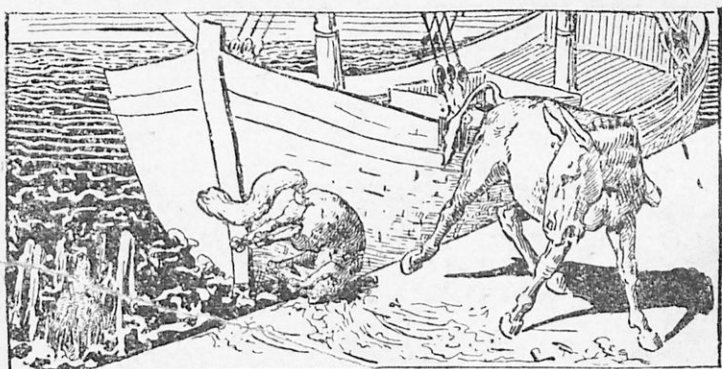
στά μου, νά κάμης μερικές μετάνοιες, γιά νά συχωρευθούν τά κρίματά μου ».

— « Ά, μὰ χωρίς ἄλλο ἐσὺ θ' ἀγιάσης! »
εἶπε ἡ πονηρὴ κυρὰ Μαριώ. « Ἐμπρός, κύρ Νικόλα μου! »

8

Ὁ κύρ Μεντής σήκωσε τὸ δεξὶ ἀπὸ τὰ πίσω πόδια του κατὰ τὴ θάλασσα. Ἡ κυρὰ Μαριώ ἀρχισε τὶς μετάνοιες. Ὁ κύρ Νικόλας ἔσκυψε, νά βγάλῃ τὰ καρφιὰ ἀπὸ τὸ πέταλο.

Ἐξαφνα πάτ, πλάτς, μπλούμ! μιὰ δυνατὴ κλοτσιὰ, καὶ νά σου ὁ λύκος μὲς στὴ θάλασσα. Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα δυνατὸ πάτημα στὴν κοιλιὰ, μιὰ δαγκανιὰ στὸ λαιμό,

ἄλλη κλοτσιά, καὶ πάει ἡ κυρά Μαριῶ νὰ βρῆ τὸ σύντροφό της τὸ λύκο.

Τότε ἄρχισε μὲ τὴ μεγάλη του σάλπιγγα ὁ κύρ Μεντῆς νὰ φωνάζη: «Νίκη! Νίκη!»

«Τί τρέχει, κύρ Μεντῆ;» τρέχουν νὰ μάθουν οἱ ἄλλοι του σύντροφοι.

Ὁ κύρ Μεντῆς τοὺς τὰ εἶπε τότε ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

«Καὶ τώρα;» ξαναρωτοῦν οἱ ἄλλοι.

— «Θέλει καὶ ρῶτημα; πάω γρήγορα γρήγορα πάλι στὸ ἀχούρι μου. Δυστυχία μου! νὰ τὸ ἀφεντικό μου μ' ἓνα χόντρο ρόπαλο» εἶπε ὁ κύρ Μεντῆς. Καὶ τράβηξε ἴσια στὸ ἀχούρι του.

13. Δαφνούλα βοηθεῖ τὴ μητέρα της.

1

Ἡ Δαφνούλα πρέπει νὰ βοηθῇ τὴ μητέρα, Ἡ μητέρα εἶναι στὴν αὐλὴ καὶ ἀπλώνει τὰ ροῦχα στὸ σκοινί.

Τὰ ροῦχα ἀπλώνονται στὴ σειρά. Ἡ Δαφνούλα βαστᾷ τὶς καρφίτσες, γιὰ νὰ στερεώσῃ ἢ μητέρα τὰ ροῦχα. Τὰ ροῦχα εἶναι βρεμένα στάζουν. Οἱ σταλαματιῆς πέφτουν κάτω στὴ γῆ.

Κάτω εἶναι τὸ κοφίνι. Τώρα εἶναι ἀδειανὸ πιά.

Ὕστερα πιάνουν ἢ μητέρα καὶ ἢ Δαφνούλα τὸ κοφίνι καὶ τὸ πᾶνε μέσα στὸ σπίτι.

2

Ἡ μητέρα κάθεται τώρα ἐμπρὸς στὸ τραπέζι καὶ ράβει. Ἐτοιμάζει καινούρια φορέματα γιὰ τὴ Δαφνούλα καὶ γιὰ τὸ Γιῶργο.

Ἡ Δαφνούλα δὲ θέλει νὰ μένη χωρὶς δουλειά. Ράβει κι αὐτὴ φορέματα γιὰ τὴν κούκλα της, τὴν Τριανταφυλλιά.

Παίρνει τὸ ψαλίδι τῆς μητέρας καὶ κόβει.

Σὲ λίγο τὸ φορεματάκι τῆς Τριανταφυλλιάς
εἶναι ἕτοιμο.

3

Ἡ Δαφνούλα βοηθεῖ τὴ μητέρα της σὲ
πολλές δουλειές ἀκόμη. Κι ἔτσι ὅλοι στὸ
σπίτι τὴν καμαρώνουν σὰν καλὴ νοικοκυ-
ρούλα.

Πρῶι πρῶι θὰ σηκωθῇ·
κι ἅμα χτενίσῃ τὰ μαλλιά της,
ἀφοῦ πλυθῇ, ἀφοῦ ντυθῇ,
θὰ πιάσῃ ἀμέσως τὴ δουλειά της.

Νοικοκυρούλά χαροπὴ
τὴν τεμπελιά δὲν τὴ γνωρίζει·
μὲ τὴν πολλή της προκοπὴ
αὐτὴ τὸ σπίτι της στολίζει.

Ἀκούραστη κι ἐργατικὴ
τὸ βράδυ κάνει καὶ νυχτέρι.
στὸ ἔργο της προσεχτικὴ
ὅ,τι δουλειὰ τῆς πῆς τὴν ξέρει.

Καὶ μὲς στὸ σπίτι ὅλοι χαρὰ
τὴν ἀγαποῦνε τὴ Δαφνούλα,

καὶ τῆς τὸ λένε καθαρά:
«Εἶσαι καλὴ νοικοκυρούλα!»

14. Πῶς ἀπόχτησε ἡ Δαφνούλα μιὰ χῆνα.

1

Μιὰ μέρα ἡ δασκάλισσα εἶπε στὰ παιδάκια: «Δὲ μοῦ λέτε καὶ γιὰ τὰ ζῶα ποὺ ἔχετε σπίτι σας;»

Ἡ Δαφνούλα ἄρχισε καὶ εἶπε:

«Πρὶν ἔρθω στὸ σχολεῖο, εἶχαμε τὰ δύο μας βόδια, τὸ Μελίσση καὶ τὸ Λαμπίρη· τὸ γαϊδουράκι μας τὸ Μουντζούρη· τὸ ἀλογάκι μας τὸν Ντορή· τὴ γιδούλα μας τὴ Χιόνα· κότες, πάπιες, περιστέρια· τὴ γάτα μας τὴν Ψιφίνα καὶ τὸ σκυλάκι μας τὸ Φουντοῦκο. Χῆνες δὲν εἶχαμε.

2

Πόσο ζήλευα τὶς χῆνες τοῦ γείτονά μας τοῦ μυλωνᾶ, τοῦ Μπαρμπαπέτρου! Πήγαινα κάθε μέρα στὴ στέρνα, καὶ τὶς καμάρωνα ποὺ κολυμποῦσαν. Ἐβλεπα τὴν πιὸ μεγάλη καὶ τὴν πιὸ ὀμορφή, ποὺ κολυμποῦσε πάντα πρώτη, κι ἔλεγα:

« Ἄχ, νὰ σὲ εἶχα, πόσο θὰ σὲ ἀγα-
ποῦσα! »

3

Μιά νύχτα εἶδα στὸν ὕπνο μου, πὼς ὁ
Μπαρμπαπέτρος μὲ κατάλαβε τί ἤθελα νὰ
ἔχω, καὶ μοῦ τὴ χάρισε.

Ὦ, τί χαρὰ ποῦ πῆρα! Τὴν ἄρπαξα
στὴν ἀγκαλιά μου κι ἔτρεξα στὴ μητέρα
μου. «Μητέρα, ἔχω μιὰ χῆνα! ἔχω μιὰ
χῆνα!»

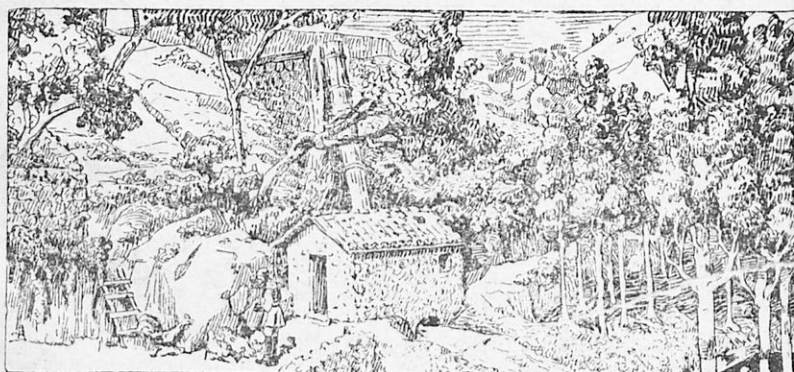
Τὴ στιγμή ἐκείνη ζύμνησα. Εἶχα σφίξει
τὰ χέρια μου, καὶ θαρροῦσα πὼς τὴν κρα-
τοῦσα πιά τὴ χῆνα.

Ἄμα εἶδα πὼς δὲν εἶχα τίποτα, ἔβαλα
τις φωνές καὶ τὰ κλάματα. Τὴ χῆνα μου
θέλω! Ποῦ εἶναι ἡ χῆνα μου;»

— « Ποιὰ χῆνα, παιδί μου; » μὲ ρωτᾷ
ἡ μητέρα.

— « Ἡ χῆνα ποῦ μοῦ χάρισε ὁ Μπαρ-
μπαπέτρος! Ὁχ, ὄχ, ! ποῦ εἶναι ἡ χῆνα
μου; »

— « Ἦταν ὄνειρο, κόρη μου » εἶπε ἡ μη-
τέρα. « Μὰ θὰ δώσω δυὸ παπιά στὸν Μπαρ-
μπαπέτρο, νὰ μᾶς δώση μιὰ μικρὴ χῆνα ».

4

Πήγαμε τότε με τη μητέρα στον Μπαρμπαπέτρο.

Ο Μπαρμπαπέτρος, ἄμα ἔμαθε γιατί πήγαμε, γέλασε με την καρδιά του και εἶπε: « Γιατί νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆς, μικρούλα μου, τόσον καιρό; »

Ἐτρεξε ὕστερα κι ἔπιασε μιὰ χηνούλα ὀμορφη. « Εἶναι ἀπὸ τ' αὐγὰ τῆς μεγάλης και ὀμορφης χήνας » εἶπε· « θὰ γίνῃ ἴδια ἢ μητέρα της. Τὴ χαρίζω στὴ Δαφνούλα, γιατί ἔρχεται καὶ μοῦ κρατᾶ συντροφιά ».

— « Εὐχαριστῶ πολὺ, Μπαρμπαπέτρο, μὰ πάρα πολὺ » εἶπα· κι ἀγκάλιασα καὶ φιλοῦσα τὴ χηνούλα.

15. Οί χήνες.

Μές στην αύλή μου μέ χαρά
Ζευγαρωτές δυό χήνες ζοῦνε.
Σταχτιά φοροῦνε τὰ φτερά,
καὶ κολουμπώντας στά νερά
βουτιές νά κάνουν συνηθοῦνε.

Μιά μέρα βλέπω . . . . Τί καλά!
αὐγά μέσ τήν αύλή μου βρήκα,
Ἦταν βαριά καὶ μακρουλά.
Πάω νά τ' ἀγγίξω λίγο, ἀλλά
θύμωσε ἡ χήνα, καὶ τ' ἀφῆκα.

Καὶ πάλι βλέπω μιὰ στιγμή
χηνόπουλα ἄπτ' αὐγά νά γίνουν.
Φοροῦνε χνούδι στό κορμί,
κι οἱ τεντωμένοι τους λαιμοὶ
χόρτο ὅλη μέρα καταπίνουν.

16. Ὁ Γεώργιος καὶ τὸ παπὶ του.

Καὶ ὁ Γεώργιος εἶπε: « Ἐμεῖς τ' ἀγαποῦ-
με ὅλα τὰ ζῶα μας, ἀκόμη καὶ τὰ ξένα,
μὰ ἐγὼ πιὸ πολὺ ἀγαπῶ ἓνα μικρὸ παπὶ.
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

Ἡ μητέρα μᾶς δίνει σουσάμι καὶ ταΐ-
ζομε τὰ παπάκια.

«Πὶ πὶ πὶ!» φωνάζω· καὶ στὴ στιγμὴ
τρέχει τὸ παπὶ, καὶ τρικλίζει μιὰ ἐδῶ καὶ
μιὰ ἐκεῖ. Κάθομαι χάμω, καὶ αὐτὸ δίνει
μιὰ, καὶ ἀνεβαίνει στὴν ποδιά μου. Ἀνοίγει
τὸ χέρι μου, καὶ αὐτὸ μὲ τὴν πλατιά του
μύτη τσιμπᾷ ἓνα ἓνα σπειράκι τὸ σουσάμι.
Κάποτε μοῦ τσιμπᾷ καὶ τὸ χέρι, μὰ δὲν
πονεῖ πολὺ.

Κάποτε κατεβαίνει ἀπὸ τὰ κεραμίδια κα-
νένα σπουργιτάκι.

«Τσίου, τσίου!» λέει σὰν παραπονεμένο.

— «Ἐλα φάγε καὶ σύ» τοῦ λέω, καὶ
ἀμέσως πηδᾷ κι αὐτὸ στὴν ποδιά μου κι ἀρ-
πάζει τὸ σουσάμι. Τὸ παπὶ φοβᾷται καὶ
κατεβαίνει. Κάποτε πατᾷ τὸ τόπι μου καὶ
κατρακυλᾷ ἀνάσκελα.

«Πάαα, πὰ πὰ πὰ!» φωνάζει τότε ἡ
πάπια σὰ νὰ τοῦ λέη: «Εἶσαι ἀπρόσεχτο
καὶ δειλό.

Τὴ Δαφνούλα μας τὴν ἀγαποῦν ὅλα τὰ
παπάκια καὶ θέλουν νὰ τρῶνε ἀπὸ τὰ χέ-
ρια της.

17. Τὰ ζῶα.

Ποτὲ δὲ θὰ πειράζω
τὰ ζῶα τὰ καημένα·
μὴν τάχα σὰν ἐμένα,
καὶ κεῖνα δὲν πονοῦν ;
Θὰ τὰ χαιδεύω πάντα,
προστάτης τους θὰ γίνω·
ποτὲ δὲ θὰ τ' ἀφήνω
στοὺς δρόμους νὰ πεινοῦν.

Ἀκόμα κι ὅταν βλέπω
πὼς τὰ παιδεύουν ἄλλοι,
ἐγὼ θὰ τρέχω πάλι
μὲ θάρρος σταθερό·
θὰ προσπαθῶ μὲ χάρδια
τὸν πόνο τους νὰ γιάνω
κι ὅ,τι μπορῶ θὰ κάνω
νὰ τὰ παρηγορῶ.

18. Ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ κοτούλα του.

1

«Νὰ πῶ κι ἐγὼ γιὰ τὴν κοτούλα μας ;»
ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

— «Νὰ πῆς » εἶπε ἡ δασκάλισσα. Κι ὁ
Ἀλέκος ἄρχισε :

«Ἐμεῖς ἔχομε μιὰ κότα κοντούλα καὶ παχουλή.

Τὸν Ἰούλιο πὺ μᾶς πέρασε, ἡ [μητέρα ἔβαλε σ' ἓνα κοφίνι ἄχαρα, καὶ ἀπάνω στ' ἄχαρα ὀχτῶ μεγάλα αὐγά, πὺ τὰ εἶχε γεννήσει ἡ κότα μας.

Ἡ κότα ἀνέβηκε μὲ προσοχή, κάθισε μαλακά μαλακά καὶ σκέπασε μὲ τὸ σῶμα της καὶ μὲ τίς φτεροῦγες της τ' αὐγά.

2

Κάθε μέρα τῆς πηγαινα φαγὶ καὶ νερό. Ἡ κότα κατέβαινε, ἔτρωγε λίγο βιαστικά, βιαστικά ἔπινε καὶ λίγο νερό, καὶ πάλι ἀνέβαινε καὶ καθόταν ἀπάνω στ' αὐγά.

Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες, ἀπὸ κάθε αὐγὸ βγῆκε κι ἓνα χαριτωμένο πουλάκι.

Χαρὰ πὺ εἶχε ἡ κλώσα μας!

Τώρα μεγάλωσαν ὅλα κι ἔγιναν ἔξι κοτούλες καὶ δυὸ κοκόροι.

Τώρα θὰ σᾶς πῶ καὶ τὸ τραγουδάκι πὺ λέω γιὰ τὴν κοτούλα μου :

Κότα μου, κοτούλα μου,
πὺ μὲ τὸ κακάρισμά σου
κράζεις κι ἔρχονται σιμά σου

τὰ κοτοπουλάκια σου,
τὰ μικρὰ παιδάκια σου —
κότα μου, κοτούλα μου!

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού σὰ φέξη και ξυπνήσης,
τρέχεις πρώτα νὰ γεννήσης
στό κοτέτσι σου τ' αὐγό,
νὰ τὸ φάη ἡ μαμά κι ἐγώ —
κότα μου, κοτούλα μου!

3

« Ἐγὼ ξέρω ἓνα παραμῦθι γιὰ μιὰ κότα,
ἓναν κόκορα, μιὰ χῆνα και μιὰ ἀλεπού » εἶπε
ἡ Ροδόπη, ἡ ξαδέρφη τῆς Δαφνούλας.

— « Αὐριο νὰ μᾶς τὸ πῆς » εἶπε ἡ δα-
σκάλισσα.

19. Ἡ κυρὰ Μαριώ, ἡ ἀλεπού Καλόγρια.

1

Μιὰ φορά κι ἓναν καιρὸ ἡ κυρὰ Μαριώ, ἡ
ἀλεπού, πείνασε πολὺ.

Τὰ κοτέτσια ἦταν καλὰ κλεισμένα και τὰ
σκυλιά γιὰ καλὸ και γιὰ κακὸ ἀγρυπνοῦσαν.

Ἡ κυρὰ Μαριώ προσπαθοῦσε νὰ χορτάση
μὲ ἔντομα, πού δὲν πρόφταιναν ν' ἀνοίξουν

τις φτερουγες τους, και με κανένα ποντικάκι, που τύχαινε να είναι ξεχασμένο.

Μήνες είχε να γλυκάνη τὸ δόντι της με καμιά κοτούλα ἢ με κανένα τρυφερό κοτόπουλο.

Ἀπὸ τὴν κακοπέραση ἡ κυρά Μαριώ εἶχε καταντήσει πετοὶ καὶ κόκαλο.

«Ἔτσι πού εἶμαι, ποιὸς δὲ θὰ πιστέψῃ πὼς ἀποφάσισα νὰ γίνω καλόγρια;» συλλογίστηκε.

Τὸ εἶπε καὶ τὸ διαλάλησε στὸν κόσμο.

2

Ὅσοι εἶχαν μυαλὸ κούνησαν τὸ κεφάλι καὶ εἶπαν: «Ἄλεπού καὶ καλόγρια εἶναι δυὸ πράματα πού δὲν ταιριάζουν!»

Μιὰ μέρα ἡ κυρά Μαριώ, στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη καὶ με κομπολόγι στὸ χέρι, ξεκίνησε νὰ πάη τάχα σὲ μακρινὸ βουνό. Κάπου ἐκεῖ θάβρισκε μέρος κατάλληλο γιὰ τὸ σκοπὸ της.

Στὸ δρόμο ἀπάντησε μιὰ παχουλὴ καὶ κοντουλὴ κότα. Ἄμα τὴν εἶδε ἡ κότα τὴν κυρά Μαριώ, ἔτσι στὰ μαῦρα ντυμένη, ξαφνιαστήκε.

«Σὲ καλό σου, κυρά Μαριώ! τί τρέχει;»

— « Βαρέθηκα τὸν κόσμον, καλή μου κοτούλα, καὶ πάω νὰ γίνω καλόγρια » ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ Μαριώ.

— « Μὲ παίρνεις καὶ μένα, κυρὰ Μαριώ; » ρώτησε ἡ κότα.

— « Νὰ σὲ πάρω! Μὰ τί λόγο ἔχεις, μικρούλα μου, ν'ἀφήσης τὴ συντροφιά σου; » εἶπε ἡ πονηρὴ κυρὰ Μαριώ.

— « Τί νὰ κάμω, κυρὰ Μαριώ μου » εἶπε ἡ κότα, « αὐγὰ γεννῶ κι αὐγὰ δὲν ἔχω. Πουλάκια βγάζω καὶ πουλιά δὲν ἔχω. Ἄφησε πιά τὸν κόκορά μας, ποὺ παινεύεται πὼς αὐτὸς εἶναι πρῶτος καὶ καλύτερος. Καὶ ὅμως πότε ἔρχεται μὲ μαδημένα τὰ φτερά, πότε μὲ καταματωμένο τὸ κεφάλι. Νὰ πῆς πὼς βάζει γνώση; Κάθε ἄλλο, κυρὰ Μαριώ μου. Κάθε ἄλλο! Τί νὰ κάμω κι ἐγώ; Ἔταξα νὰ γίνω καλόγρια ».

— « Καὶ μὲ ὄλο σου τὸ δίκιο, μικρούλα μου » εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ.

— « Σὲ παίρνω· ἔτσι θὰ κάμω κι ἐγὼ ἓνα καλό ».

3

Δρόμο παίρνουν, δρόμο ἀφήνουν, βρίσκουν ἓναν πετεινό.

«Κουκουρίκου, κικιρί! Για ποῦ ὦρα καλή;»

— «Πᾶμε νὰ γίνουμε καλόγριες!» ἀπάντησε ἡ κότα.

— «Μὲ παίρνετε καὶ μένα;» ρωτᾶ ὁ κόκορας.

— «Τὸ λές στα σοβαρά, ἀγαπημένο παιδί; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;» ρώτησε ἡ κυρὰ Μαριῶ σέρνοντας τὴ φωνή της.

— «Καλὰ καλὰ δὲν ξέρω. Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι καλὸ ἀπὸ μαλωμένοι ποῦ ἡμαστε νὰ ζήσουμε πιά σὰν ἀδέρφια» εἶπε ὁ πετεινός.

— «Τὸ πέτυχες, παιδί μου, τὸ πέτυχες» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριῶ. «Ἔλα, σὲ παίρνομε. Ἄχ, μακάρι καὶ ἄλλοι νὰ εἶχαν τὴν ἐξυπνάδα σου».

4

Πᾶνε παραπέρα, βρίσκουν μιὰ χῆνα.

«Τί παράξενα βλέπει κανεὶς» εἶπε μέσα της ἡ χῆνα, «ἡ κυρὰ Μαριῶ μὲ κόκορα καὶ κότα μαζί, σὰ νὰ ἦταν ἀδέρφια ἀγαπημένα. Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω, τί τρέχει. Γκααά, γκααά, γιὰ ποῦ ὦρα καλή;»

— «Ἡ κυρὰ Μαριῶ πηγαίνει νὰ γίνη καλόγρια καὶ μᾶς κάνει τὴ χάρη νὰ μᾶς πάρη μαζί της» ἀπάντησε ὁ πετεινός. «Γιὰ νὰ μᾶς

βλέπης μαζί ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβης δίχως νὰ ρωτήσης. Μὰ χῆνα κι ἔξυπνη γίνεται ; »

— «Μὲ παίρνεις καὶ μένα, κυρὰ Μαριώ ; » παρακάλεσε ἡ χῆνα δίχως νὰ προσέξῃ στὰ πειραχτικά λόγια τοῦ κόκορα.

— «Σὲ σένα τὴν κάτασπρη χηνούλα, μπορῶ νὰ πῶ ὄχι ; » εἶπε ἡ ἀλεπού ξεροκαταπίνοντας.

Ἡ χῆνα ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς κυρὰ Μαριῶς. Ἐπειτα κι οἱ τέσσερες τράβηξαν τὸ δρόμο τους.

5

Σὲ λίγο ἀντίκρισαν μιὰ ἀπόμερη σπηλιά. «Ἐδῶ θὰ μείνωμε, παιδιά μου » εἶπε ἡ

κυρά Μαριώ. «Μὰ νὰ μπῆτε ἕνας ἕνας μὲ τὴ σειρά, νὰ σᾶς ξομολογήσω».

— «Κάνε μου τὴ χάρη νὰ μὲ ξομολογήσης πρώτη» εἶπε βιαστικὰ ἡ κότα.

— «Πᾶμε, μικρούλα μου» εἶπε ἡ ἄλεπού. Καὶ μπῆκαν στὴ σπηλιά.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε νὰ φωνάζη ἡ κυρά Μαριώ: «Ἡ σειρά σου, παιδί μου κόκορα!»

— «Καὶ ἡ κότα;» ρωτᾷ μὲ ἀπορία ὁ κόκορας.

— «Εἶναι στὸ διπλανὸ κελί. Ἐμπρός, παιδί μου, μὴ χάνεις τὸν καιρό» εἶπε ἡ κυρά Μαριώ.

6

Ὁ κόκορας τίναξε ψηλὰ τὸ λαιμό του καὶ τὴν οὐρά του, ἔρριξε μία ματιὰ στὰ σπιρούνια του, ἀργοπάτησε λίγο καμαρωμένος καὶ τεντωμένος, καὶ σκύβοντας τὸ κούφιο κεφάλι του καὶ χαμηλώνοντας τὴ σπαθωτὴ οὐρά του μπῆκε μέσα.

Σὲ λίγο ἀκουσε ἡ χῆνα σὰν πιγμένο ἀγκομαχητό, καὶ λίγο ὕστερότερα τὴ γλυκομίλητη φωνὴ τῆς κυρά Μαριῶς:

«Ἡ σειρά σου, ἄσπρη κάτασπρη χῆνα μου».

— «Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι κρῖμα νὰ σὲ κάμω νὰ ξανασφίξης τὰ δόντια σου καὶ γιὰ μένα, κυρὰ Μαριώ μου. Πολὺ κουράστηκες γιὰ νὰ πνίξης τοὺς συντρόφους μου» εἶπε μέσα της ἡ χῆνα· κι ἔπειτα δυνατά:

— «Κάποιο κοπάδι χῆνες περνᾶ, κυρὰ Μαριώ· νὰ τίς φωνάξω νὰ ξεμολογηθοῦν καὶ αὐτές!»

— «Θὰ σὲ ἀκούσουν, κόρη μου;» ρώτησε πιὸ γλυκὰ ἡ κυρὰ Μαριώ.

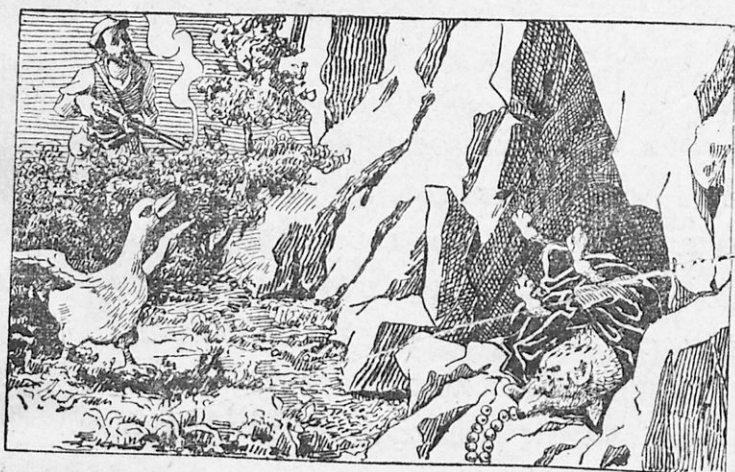
— «Ὅσο γι' αὐτό, μὴ σὲ μέλει» εἶπε ἡ χῆνα, κι ἔτρεξε σ' ἓναν κυνηγὸ πού περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ἐκείνη τὴ στιγμή.

«Τὸ καὶ τὸ πάθαμε μὲ τὴν κυρὰ Μαριώ» εἶπε στὸν κυνηγὸ ἡ χῆνα. «Ἐλα μαζί μου ἐκεῖ στὴ σπηλιά καὶ... σὲ θέλω...!»

«Γκααά, γκααά! κυρὰ Μαριώ, κυρὰ Μαριώ!» φώναξε ἡ χῆνα.

— «Τί τρέχει, κόρη μου, νὰ σὲ χαρῶ;»

— «Εἴμαστε καμιά εἰκοσαριά χῆνες, καὶ θέλουν νὰ μποῦν ὅλες μεμιάς. Κάμε τὸν

κόπο σέ παρακαλῶ, νὰ βγῆς ἔξω νὰ μᾶς
βάλης στὴ σειρά».

— «Ὁχ! σέ τί κόπο μὲ βάζεις, κόρη
μου» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριῶ, καὶ πρόβαλε στὴν
εἴσοδο τῆς σπηλιάς.

Ἐνα μπάμ! ἀκούστηκε, καὶ ἡ κυρὰ Μα-
ριῶ εἶδε γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἥλιο.

20. Ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς.

1

Πέρασε λίγος καιρὸς καὶ ἦρθε ὁ χει-
μῶνας.

Ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Δα-
φνούλας εἶχε πιά σπαρμένα τὰ χωράφια του.
Κάθε βράδυ τώρα κάθονται ὅλοι εὐχαρι-

στημένοι κοντά στο τζάκι, όπου καίνε μεγάλα κούτσουρα από πεύκα και έλατα.

Ο παππούς φήνει κάστανα και τὰ μοιράζει σὲ ὄλους Ἡ κυρούλα μοιράζει τὰ καρύδια μὲ τὸ μέλι.

Ο παππούς πίνει τὸ κρασάκι του και λέει: «Δόξα νάχη ὁ Θεός, γεμάτο εἶναι τὸ σπίτι μας, γεμάτο σὰν τὸ ρόδι».

Ἡ κυρούλα, ἡ μητέρα και ἡ ψυχοκόρη μὲ τις ρόκες τους γνέθουν μαλλιά ἀπὸ τὰ πρόβατά τους.

«Δὲ θὰ μᾶς πῆς, κυρούλα, κανένα παραμῦθι;» λέει ὁ Γεώργος.

Ἡ κυρούλα τότε ἀρχίζει:

2

Μία φορά κι ἕναν καιρὸ ὁ Βοριάς και ὁ Νοτιάς ἦταν φίλοι.

«Δὲν ἔρχεσαι στὸ παλάτι μου νὰ σὲ φιλέψω;» εἶπε μίᾳ μέρα ὁ Νοτιάς στὸ Βοριά.

— «Μετὰ χαρᾶς νάρθω» εἶπε ὁ Βοριάς, και πέταξαν καθάλα ἀπάνω στὰ σύννεφα, και πῆγαν ἔτσι στὸ παλάτι τοῦ Νοτιά.

Ἐκεῖ πού κάθεται ὁ Νοτιάς κάνει τόση ζέστη, πού φήνει ὁ ἥλιος τὸ φωμί.

Τί παλάτι ἔχει ὁ Νοτιάς; Χτισμένο μὲ

μάρμαρο ; κρυσταλλένιο ; Τίποτα ἀπ' αὐτά.

Ἐνα μεγάλο ἀλώνι μὲ πυκνὴ πρασινάδα, γεμάτη λουλούδια, καὶ γύρω γύρω μεγάλες φοινικιές. Εἶναι κι ἄλλα δέντρα φανταχτερὰ ἐκεῖ ἀνάμεσα, εἶναι καὶ λουλούδια κίτρινα, κόκκινα, γαλάζια, εἶναι καὶ παράξενα πουλιά, πὺ κελαηδοῦν καὶ ὄλο κελαηδοῦν.

Ἐκεῖ ἔστρωσαν τραπέζι σὶ σκλάβοι τοῦ Νοτιᾶ, καὶ τὸ γέμισαν ὄλο μεγάλα καὶ παράξενα ζουμερὰ φρούτα.

Ἀνασαίνει ὁ Βοριάς, καὶ ἡ κρύα του πνοὴ πάγωσε τὰ φρούτα καὶ τὰ ἔκαμε πολὺ νόστιμα. Ὅσοσο δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ὁ Βοριάς, καὶ εἶπε : « Νὰ ἔρθης στὸ δικό μου παλάτι, νὰ δῆς περιποίηση μιὰ φορά! ».

Ὁ Νοτιάς πειράχτηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα.

3

Κάποτε πῆγε καὶ ὁ Νοτιάς στὸ παλάτι τοῦ Βοριᾶ. Μέσα κι ἔξω σκάλες, σάλες, κάμαρες, ὅλα ἦταν ἀπὸ καθαρὸ κρυσταλλο. Φουσκωτὲς ἄσπρες γοῦνες εἶναι στρωμένες χάμω, στὰ καθίσματα καὶ στοὺς καναπέδες.

Τὸ τραπέζι τοῦ Βοριᾶ εἶναι γεμάτο φαγητὰ καὶ κρασιὰ πὺ μεθοῦν.

Νεραίδες στὰ κάτασπρα ντυμένες φέρνουν
τὰ φαγητὰ καὶ περνοῦν τὸ κρασί στὰ κρυ-
σταλλένια ποτήρια.

Ἐφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν, λέει ὁ Βοριάς
περήφανα : « Εἶδες στὸν κόσμον ποὺ γυρί-
ζεις ἄλλο παλάτι σὰν τὸ δικό μου ; »

21. Τὸ χιόνι.

Ὅταν τρέχουν τ' ἀγγελούδια
μὲ παιγνίδια καὶ τραγούδια
μὲς στὰ νέφη τὰ βαριά,
ἀπ' τὰ σύνορά τους βγαίνουν
καὶ ξεχνοῦνε καὶ πηγαίνουν
ὡς τὴ χώρα τοῦ Βοριά.

Καὶ θυμώνει καὶ μουγκρίζει
ὁ Βοριάς, ποὺ τ' ἀντικρίζει
νὰ πετοῦν γοργὰ γοργὰ·
κι ὅταν ἔρχονται σιμὰ του,
παίρνει μιὰ τὸ φύσημά του,
κι ἄγριος τὰ κυνηγᾷ.

Φεύγουν νὰ σωθοῦν καὶ τρέχουν,
μὰ ἀπ' τὸ φόβο δὲν προσέχουν
πῶς πετοῦν καὶ πῶς πηδοῦν·

κι ἐνῶ βιάζονται νὰ φύγουν,
τὰ φτερά χτυποῦν καὶ σμίγουν
καὶ τὰ πούπουλα μαδοῦν.

Καὶ τὸν οὐρανὸ γερμίζουν,
καὶ τὰ πούπουλα ἀνεμίζουν
ὅπου ἀγέρας τὰ πλανᾷ
κι εἶναι, κι εἶναι τ'ἄσπρo χιόνι
πὺ σκεπάζει σὰ σεντόνι
δρόμους, κάμπους καὶ βουνά.

**22. Πῶς παίζουν ἡ Δαφνούλα
καὶ ὁ Γεώργος.**

1

Τὰ βράδυα τοῦ χειμῶνα ἡ Δαφνούλα καὶ
ὁ Γεώργος κάθονται κάποτε κοντὰ στὸν
παπποῦ καὶ παίζουν.

Ὁ παπποῦς τοὺς ἔχει δώσει ἀπὸ ἓνα
κομμάτι κερὶ.

Μὲ τὰ χεράκια τους τὸ μαλάζουν καὶ τὸ
πλάθουν.

Ὁ Γεώργος φτιάνει ἓνα караδάκι καὶ
τοῦ βάζει κατάρτι καὶ ἄγκυρα δεμένη μὲ
άλυσίδα. Ἐπειτα φτιάνει στρογγυλὰ πορ-

τοκάλια, λεμόνια, μήλα, ἀχλάδια, κυδώνια,
καὶ τὸ φορτώνει.

Ἔστερα κάνει πὼς ταξιδεύει τάχα τὸ
καράβι καὶ τοῦ τραγουδεῖ :

Καράβι καραβάκι,
ποῦ πᾶς γιαλὸ γιαλό,
μὲ γαλανὴ σημαία
καὶ μὲ χρυσὸ σταυρό ;

— « Πάω νὰ φέρω » λέει τάχα τὸ καράβι,
« σιτάρι, ρίζι, καφέ, σίδερα ».

2

Ἡ Δαφνούλα φτιάνει ἀπὸ τὸ κερὶ κοῦ-
κλες. Τὶς βάζει γύρω, καὶ πότε κάνει πὼς
ἔχει τάχα τὰ βαφτίσια τῆς μεγάλης τῆς
κούκλας, τῆς Τριανταφυλλιάς, καὶ πότε κά-
νει τραπέζι, γιατί ἔβγαλε τὸ πρῶτο τῆς
δοντάκι.

Ἄλλοτε πάλι μαλώνει τὶς κοῦκλες τῆς.

« Ἐσὺ κακιά, μοῦ λερώθηκες· σ' ἀρέσει
νὰ κυλιέσαι στὴ σκόνῃ καὶ νὰ παίζης μὲ
τὶς λάσπες. Ἄ, δὲ μ' ἀρέσουν ἐμένα τέτοια
ἀκάθαρτα παιδιὰ ».

« Ἐσὺ Τριανταφυλλιά, ἔφαγες κρυφὰ τὸ
Ψηφιοποιήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς

γλυκό. Καὶ μόνο αὐτό; Ἔφαγες πολὺ καὶ αὖριο θάχης πυρετό. Θὰ φωνάξω τὸ γιατρὸ καὶ νὰ δῆς πικρὰ γιατρικὰ πού θὰ πιῆς! Καὶ θὰ μείνης μέρες καὶ μέρες στὸ κρεβάτι!»

— «Νὰ σοῦ πῶ, μαμά, νὰ μὲ συμπαθᾶς! Μὴν τὸ ἔφαγες ἐσύ, καὶ λές πῶς τὸ ἔφαγα ἐγώ;» λέει τάχα ἡ Τριανταφυλλιά.

— «Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, φλύαρη, ἔτσι μιλοῦν τὰ παιδιὰ στὴ μαμά;» λέει ἡ Δαφνούλα.

3

Ἵστερα παρακαλεῖ τὸ Γιώργο νὰ πάρη τίς κοῦκλες καὶ νὰ τίς πάη ταξίδι μὲ τὸ καράβι του.

«Πρόθυμος, κυρά μου» λέει ὁ Γιώργος «Γιὰ ναῦλο θὰ μοῦ δώσης ἓνα κάστανο».

— «Νὰ σοῦ τὸ δώσω» λέει ἡ Δαφνούλα, «μὰ νὰ τὸ ξέρης, ὁ καπετάνιος δὲν κάνει νὰ εἶναι λιχούδης».

4

Ὁ παππούς τοὺς ἔχει φτιάσει δυὸ βόδια ζεμένα στὸ ζυγὸ καὶ τραβοῦν τὸ ἀλέτρι· πίσω εἶναι ὁ ζευγολάτης, πού κρατεῖ τὸ χερούλι τοῦ ἀλετριοῦ καὶ τὰ λουριὰ μὲ τὸ

ἀριστερό του χέρι, καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τὸ βου-
κέντρι.

«Ὁό! Μελίσση, Λαμπίρη, ὁὸ πουλάκια
μου, νὰ σᾶς χαρῶ» φωνάζει ἀπὸ χαρὰ ὁ
Γιῶργος.

— «Ὅταν ἔρθη πάλι ἡ γλυκιά μας ἀνοι-
ξη, λέει ὁ παππούς, θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὶς τρεῖς
ἀγαπημένες πεταλοῦδες».

— «Νὰ μᾶς πῆς τώρα γιὰ τὶς τρεῖς ἀγα-
πημένες πεταλοῦδες· πολὺ σὲ παρακαλοῦμε,
παππού» λένε τὰ δυὸ ἀγαπημένα ἀδερφά-
κια.

— «Ὅχι» λέει ὁ παππούς· «πρέπει
πρῶτα ν'ἀνοίξουν οἱ κρίνοι μας. Τώρα και-
ρὸς νὰ κοιμηθῆτε».

5

Ἡ Δαφνούλα βάζει τότε τὴν Τριαντα-
φυλλιά της στὸ μικρὸ της κρεβατάκι καὶ
τῆς τραγουδεῖ:

Νάνι, νάρθη ἡ μάνα της
ἀπ' τὸ δαφνοπόταμο
κι ἀπὸ τὸ γλυκὸ νερό,
νὰ τῆς φέρη λούλουδα,
λούλουδα τριαντάφυλλα
καὶ μοσκογαρούφαλα.

Καὶ ὁ Γεώργιος γελά τότε καὶ τραγου-
δεῖ κι αὐτός:

Νάνι νάνι, νάνι τῆς,
ὄσπου νάρθη ἢ μάνα τῆς,
νὰ τῆς φέρη καὶ κοκά,
κι ἓνα κόσκινο φλουριά,
καὶ τῆς γάτας τὴν οὐρά,
καὶ τοῦ ποντικῶ τ' αὐτιά.

23. Οἱ τρεῖς πεταλοῦδες.

1

Ἐπιτέλους ἦρθε κι ἡ ἀνοιξη ἢ γλυκιά.
Τὸ λέει ὁ κοῦκος στὰ βουνά: «κούκου, κού-
κου», κι ἡ πέρδικα στὰ πλάγια: «πίτσιρι,
πίτσιρι, τσίτσι, πίτσιρι, πίτσιρι!»

Ὁ πατέρας εἶχε κλαδέψει ἀπὸ τὸ χει-
μῶνα τ' ἀμπέλια του, καὶ τώρα τὰ σκάδει.
Σπέρνει στὰ χωράφια του ἀραποσίτι, φασό-
λια, ρεβίθια.

Ὁ παππούς ἐτοιμάζει τὶς πρασιές στὸν
κῆπο μὲ τὸ φτυάρι του. Θὰ φυτέψῃ πατάτες,
μπάμιες, μελιντζάνες, ντομάτες.

Σὲ λίγο ἀνοιξε ἢ τριανταφυλλιά, ἦρθαν
πάλι τὰ πουλιά, ἦρθαν καὶ τ' ἀηδόνια.

1

Τὴν ὥρα ποὺ πάει νὰ βασιλέψη ὁ ἥλιος, κάθεται ὁ παππούς στὴν κληματαριά ἀπὸ κάτω, καὶ λέει στὰ ἐγγονάκια του τὰ παραμύθια τῆς ἀνοιξῆς :

2

Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ ἦταν τρεῖς πεταλούδες, μιὰ ἄσπρη, μιὰ κόκκινη καὶ μιὰ κίτρινη, κι ἔπαιζαν στὸν ἥλιο καὶ χόρευαν ἀπὸ τὸ ἕνα λουλούδι στὸ ἄλλο. Νὰ πῆτε πὼς κουράζονταν ; καθόλου ! Τόσο τοὺς ἄρεσαν τὰ παιγνίδια καὶ οἱ χοροί !

"Ἐξαφνα ἔπιασε βροχὴ. Τί νὰ κάμουν γιὰ νὰ μὴ βραχοῦν ; Πέταξαν γρήγορα καὶ γύρισαν στὸ σπίτι τους. "Αχ, τί ἔπαθαν ! Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή, καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ βροῦν τὸ κλειδί. Πρέπει λοιπὸν νὰ μείνουν ἔξω νὰ βρέχωνται ; Καὶ ἡ βροχὴ ὀλοένα δυνάμωνε.

3

Πέταξαν τότε στὸν κρίνο μὲ τὶς κόκκινες καὶ κίτρινες γραμμές, καὶ τοῦ εἶπαν : « Πολὺ σὲ παρακαλοῦμε, ἀνοιξε λιγάκι τὸ λουλου-

δάκι σου να μπούμε μέσα να μη βρεχόμαστε».

Τὸ λουλούδι ὅμως ἀποκρίθηκε : « Ἄν εἶναι να μπῆ ἡ κόκκινη καὶ ἡ κίτρινη, μεγάλη μου ἡ χαρά· τὴν ἄσπρη ὅμως δὲν τὴ θέλω ».

Ἡ κόκκινη καὶ ἡ κίτρινη πεταλούδα εἶπαν τότε : « Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη σου· ἀφοῦ δὲν τὴ θέλεις ἐσὺ τὴν ἄσπρη ἀδερφούλα μας, οὔτε μεῖς δὲ θέλομε να μπούμε ».

4

Ἡ βροχὴ ὄλο καὶ δυνάμωνε. Ποῦ να βαστάξουν οἱ πεταλοῦδες! Πετοῦν καὶ πάνε στὸν ἄσπρο κρίνο. « Κρινάκι μου, να σὲ χαρῶ » εἶπε ἡ ἄσπρη πεταλούδα, « ἀνοιξε λίγο τὸ ἀνθάκι σου να μπούμε μέσα. Δὲ μᾶς λυπᾶσαι ποὺ βρεχόμαστε; »

Ὁ ἄσπρος κρίνος ἀποκρίθηκε : « Ἐσένα ποὺ μοῦ μοιάζεις, σὲ δέχομαι, ὄχι ὅμως τὴν κόκκινη καὶ τὴν κίτρινη ».

Ἡ ἄσπρη πεταλούδα εἶπε : « Εἶμαι τόσο κακὴ, λές, να μπῶ ἐγὼ καὶ ν' ἀφήσω τίς ἀδερφούλες μου ἔξω να βρέχωνται! Ἄ, ὄχι ποτέ! »

Ἔτσι οἱ τρεῖς ἀδερφοῦλες πέταξαν παραπέρα.

5

Μοναχα ὁ ἥλιος τις λυπήθηκε, ποῦ ἄκουσε, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, τί ἀγαπημένες ἀδερφοῦλες ἦταν οἱ τρεῖς πεταλοῦδες.

«Κάμε μου τὴ χάρη» εἶπε ὁ ἥλιος στὸν ἄνεμο, «νά διώξης τὰ σύννεφα, κι ἐγὼ διώχνω τὴ βροχή. Εἶναι κρῖμα νὰ βασανίζονται τρεῖς ἀδερφοῦλες τόσο ἀγαπημένες».

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ νά, στέγνωσαν τὰ φτερά τους καὶ ζεστάθηκαν τὰ κορμάκια τους. Τότε ἄρχισαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ παίζουν καὶ νὰ χορεύουν σὰν καὶ πρῶτα, ὡς τὸ βράδυ. Ἐπειτα πέταξαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ σπίτι τους, βρῆκαν τὸ κλειδί τους, ἀνοιξαν καὶ μπῆκαν καὶ κοιμήθηκαν.

«Τώρα νὰ πᾶμε κι ἐμεῖς νὰ φᾶμε καὶ νὰ κοιμηθοῦμε, καὶ αὔριο πάλι ἄλλο παραμῦθι» εἶπε ὁ παππούς.

24. Ἡ Δαφνούλα καὶ τὸ παιδάκι.

Μιὰ μέρα ἡ Δαφνούλα ἔπαιζε μὲ τ' ἄλλα κορίτσια στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου.

Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι σπίτι βγῆκε ἓνα ἀγο-

ράκι μικρό, πού μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ περπατῆ. Ἐνα ἔνα βῆμα πού ἔκανε σταματοῦσε καὶ πάλι προχωροῦσε. Κι ὄλο φώναζε καὶ γελοῦσε.

Μὰ ὅταν δοκίμασε νὰ γυρίσῃ, ἔπεσε. Τὰ γέλια τώρα γίνονται κλάματα.

Τρέχει ἀμέσως ἡ Δαφνούλα, τὸ σηκώνει καὶ τὸ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χεράκι νὰ περπατήσουν μαζί.

Ἡ Δαφνούλα δείχνει στὸ παιδάκι τὰ κορίτσια πού παίζουν καὶ τὸ σκυλάκι τῆς τὸ Φουντοῦκο.

«Ἐέρεις, μικρούλη μου, πῶς φωνάζει τὸ σκυλάκι;» ρωτᾷ ἡ Δαφνούλα τὸ παιδάκι.

— «Γάββ, γάφ!» κάνει ὁ μικρός.

Ἐπειτα ἡ Δαφνούλα πῆρε τὸ παιδάκι καὶ τὸ πῆγε στὴ μητέρα του.

25. Ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἔθαψαν ἓνα πουλάκι.

Μιὰ μέρα ἡ Δαφνούλα βρῆκε ἓνα νεκρὸ πουλάκι. Ἦταν πεσμένο κάτω στὸ χῶμα τῆς αὐλῆς.

«Κρίμα νὰ πεθάνῃ τὸ καημένο τὸ πουλάκι» λέει ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Γιώργος πηγαίνει κοντά, κοιτάζει καὶ

λυπᾶται κι αὐτός. Σκάβουν τότε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κήπου και θάβουν τὸ πουλάκι. Ἀπάνω του μαζεύουν τὸ χῶμα σὰ βουναλάκι. Ἀπάνω σ' αὐτὸ μπήγουν φύλλα και λουλούδια.

« Ἐδῶ κοντὰ θὰ φυτέψω μιὰ τριανταφυλλιά » λέει ἡ Δαφνούλα.

— « Και μενεξέδες και ζουμπούλια και κρίνους » εἶπε ὁ Γιώργος.

26. Τὸ χελιδόνι, τὸ ποντίκι
και ἡ νυχτερίδα.

1

Ἐνα βράδυ ὁ παππούς καθόταν μὲ τὸ Γιώργο και τὴ Δαφνούλα στὸ μπαλκόνι.

« Παππού, ένα παράξενο πουλί! » εἶπε ὁ Γιώργος, καθὼς εἶδε μιὰ νυχτερίδα.

Ὁ παππούς εἶπε : « Αὐτὸ θαρροῦσε κι ἓνα ποντικάκι, πὺ κάθεται στὴ ρίζα τῆς καρυδιάς μας, καὶ τὸ χελιδόνι πὺ ἔχει τὴ φωλιά του στὴ σκεπή μας ».

— « Νυχτερίδα, θαρρῶ, δὲν εἶναι, παππού; » ρώτησε ἡ Δαφνούλα.

— « Ναί » εἶπε ὁ παππούς. « Ἀκοῦστε πῶς πρωτογνωρίστηκαν ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ».

2

« Φλίτσιρι φλίτς! φλίτσιρι φλίτς! » εἶπε τὸ χελιδόνι στὸ ποντικάκι. « Γιὰ δὲς ἐκεῖ,

γείτονα, ἓνα ἄσχημο ποντίκι ! Γιὰ φαντά-
σου, ποντίκι καὶ νὰ πετᾷ ! »

— « Τί λές, καλέ ; » εἶπε τὸ ποντίκι.
« Αὐτὸ ποντίκι ; Εἶναι πουλί, μὰ πουλί μὲ
γουναρικά ».

— « Καλὲ γείτονα, συμπάθησέ με νὰ σοῦ
πῶ, πῶς δὲν ξέρεις τί λές » εἶπε τὸ χελι-
δόνι. « Δὲ βλέπεις ἐκεῖ τί μεγάλα αὐτιά
ποῦ ἔχει ; Τ' αὐτιά τῶν πουλιῶν δὲ φαί-
νονται ».

— « Τί μ' αὐτό ; » εἶπε τὸ ποντίκι. « Γιατὶ
φαίνονται τ' αὐτιά του, θὰ πῆ πῶς εἶναι
ποντίκι ; Τὰ ποντίκια δὲν πετοῦν ».

— « Δὲς ὅμως, γούνα ποῦ ἔχει ! Δὲν εἶ-
ναι γούνα ποντικιοῦ, σὲ παρακαλῶ ; » εἶπε
μὲ πείσμα τὸ χελιδόνι.

— « Κι ἐσὺ πάλι, γιατί κάνεις πῶς δὲ
βλέπεις τὶς φτεροῦγες ; » εἶπε τὸ ποντίκι.

— « Δὲ βλέπω τὶς φτεροῦγες, γιατί κι ἐσὺ
δὲ βλέπεις τ' αὐτιά » εἶπε τὸ χελιδόνι.

Λέει τὸ ποντίκι : « Παραδέχομαι πῶς
μοιάζει περισσότερο μὲ ποντίκι παρὰ μὲ
πουλί· μὰ ποῦ ἀκούστηκε ποτέ, σὲ παρα-
καλῶ, ποντίκι νὰ πετᾷ ; »

3

Ἡ νυχτερίδα τότε ἔρχεται κοντὰ καὶ ρωτᾷ: « Καλὲ σεῖς, γιὰ μένα μιλάτε τόση ὥρα; »

— « Μάλιστα· δὲ μᾶς χαρίζεις, παρακαλῶ, τ' ὄνομά σου! » εἶπε τὸ χελιδόνι.

Καὶ ἡ νυχτερίδα: « Νυχτερίδα μὲ λένε, μὰ γιατί λέτε πὼς εἶμαι πουλί; »

— « Φλίτσιρι φλίτς, μὲ συμπαθᾶς, ἐγὼ ἔλεγα πὼς εἶσαι ποντίκι » πετιέται πάλι τὸ φλύαρο χελιδόνι.

— « Καὶ μπορῶ νὰ μάθω τί κάνει τὸ ποντίκι; » ρωτᾷ ἡ νυχτερίδα.

— « Ἐγώ; » εἶπε τὸ ποντίκι· « ἐγὼ μπορῶ καὶ τρέχω σὰν ἀστραπή ».

Καὶ ἡ νυχτερίδα: « Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τρέχω διόλου ».

— « Περίεργο πρᾶμα » κάνει τὸ ποντίκι. « Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς δὲν εἶσαι ἀπὸ τῆ δικῆ μας τῆ γενιά ».

— « Θέλετε νὰ μάθετε τί μπορῶ καὶ κάνω; » εἶπε ἡ νυχτερίδα. « Πετῶ σὰν τὸ πουλί ».

— « Φλίτσιρι φλίτς » λέει τὸ χελιδόνι.

— « Γεννάς λοιπὸν αὐγά στὴ φωλιά σου; »

— « Ὅχι· δὲν ἔχω φωλιά, οὔτε αὐγά γεν-
νῶ » ἀποκρίνεται ἡ νυχτερίδα.

— « Τότε θὰ εἶσαι χωρὶς ἄλλο ἀπὸ καμιά
πρόστυχη οἰκογένεια πουλιοῦ » εἶπε κατα-
φρονετικά τὸ χελιδόνι.

4

« Μὰς κάνεις τῆ χάρη, νὰ μὰς πῆς πῶς
κοιμᾶσαι ; » ρώτησε μ' εὐγένεια τὸ ποντίκι.

— « Ἐγώ ; Γαντζώνομαι μὲ τὰ νύχια τῶν
ποδιῶν μου ἀπὸ κανένα ξύλο ἢ ἀπὸ κανένα
καλάμι, κρεμιούμαι κατακέφαλα καὶ τυλί-
γομαι μὲ τὶς φτεροῦγες μου » εἶπε ἡ νυχτε-
ρίδα.

— « ὦ, ὦ ! φαντάζομαι τί ὕπνο θὰ κά-
νης ! » εἶπε τὸ χελιδόνι.

— « Κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ μάθω » εἶπε τὸ
ποντίκι· « πῶς κράζεις τὰ παιδιὰ σου καὶ σὲ
βρίσκουν ; »

— « Ὅσο γι' αὐτό, δὲ μοῦ χρειάζεται νὰ
τὰ φωνάξω, γιατί τὰ παιδιὰ μου τὰ ἔχω
πάντα μαζί μου, ἀπὸ τότε πού θὰ γεννη-
θοῦν ὥσπου νὰ μεγαλώσουν » ἀποκρίθηκε ἡ
νυχτερίδα.

Καὶ τὸ ποντίκι : « Τ' αὐτιά σου εἶναι πολὺ
μεγάλα καὶ τὰ μάτια σου πολὺ μικρά. Ἀπὸ

αὐτὸ καταλαβαίνω πὼς μπορεῖς καλύτερα ν' ἀκοῦς παρὰ νὰ βλέπης».

Πετιέται πάλι τὸ χελιδόνι: «Πιστεύω νὰ τὸ παραδέχῃσαι κι ἐσύ, πὼς οἱ φτεροῦγες σου δὲν εἶναι σὰν τὶς δικές μου».

— «Καὶ τί μ' αὐτό;» εἶπε ἡ νυχτερίδα. «Πετῶ περίφημα μὲ τὶς δικές μου· δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ζηλεύω τὶς φτεροῦγες σου ἢ τὰ πόδια τοῦ ποντικου».

— «Πολὺ καλά, μὰ ἐγὼ δὲν ἀφήνω τὴ φωλιά μου γιὰ νὰ πάω νὰ κρεμιούμαι μὲ τὰ νύχια μου» εἶπε τὸ χελιδόνι.

5

«Κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ μάθω· εἶναι τὰ δόντια σου ἀκονισμένα σὰν τὰ δικά μου;» ρώτησε τὸ ποντίκι, κι ἔδειξε τὰ δοντάκια του. Τ' ἀκονίζει κάθε μέρα, ξέρετε, γιὰτι ροκανίζει σκληρὰ πράματα.

— «Ὦ, ἀκόμη πιὸ μυτερά» εἶπε ἡ νυχτερίδα· κι ἔδειξε κι αὐτὴ τὰ δικά της δόντια.

— «Θὰ φύγω» ἔκαμε τὸ ποντίκι, «γιὰτι φοβοῦμαι μὴ μὲ δαγκάσης».

— «Ὁχι δά!» εἶπε ἡ νυχτερίδα· «ἐγὼ δὲν τοὺς δαγκάνω αὐτοὺς ποὺ δὲ μὲ πειράζουν».

— «Σὲ πιστεύω, μὰ πέρασε ἡ ὥρα· καληνύχτα σας. Κοίτα νὰ δῆς πῶς τρέχω!» εἶπε τὸ ποντίκι, κι ἔτρεξε γοργὰ γοργὰ νὰ κρυφτῆ στὴν τρύπα του.

«Φλίτσιρι φλίτς!» εἶπε καὶ τὸ χελιδόνι.

27. Τ' ὄνειρο τῆς Δαφνούλας.

I

Ἐνα πρωὶ ἡ Δαφνούλα διηγήθηκε τοῦ Γιώργου τ' ὄνειρο ποῦ εἶδε:

«Εἶδα στὸν ὕπνο μου, πῶς ἀνοιξα τὸ παράθυρο νὰ καλημερίσω τὸν ἥλιο, κι ἔξω ἦταν κατασκότεινα.

Τόσο ἦταν τὸ σκοτάδι, ποῦ δὲν μποροῦσα οὔτε τίς κάλτσες μου νὰ βρῶ. «Ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος μου;» ρωτοῦσα λυπημένη. «Ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος ὁ χρυσός μου, μὲ τίς λαμπρὲς ἀκτῖνες του;» ρώτησα καὶ σένα Γιώργο, καὶ σὺ μοῦ εἶπες:

«Δὲν ξέρω, Δαφνούλα, ἄφησέ με ἀκόμη λίγο, νὰ κοιμηθῶ».

Ἔβαλα τότε τὰ παπούτσια μου καὶ τὸ φόρεμά μου μὲ τὰ γυαλιστερά κουμπιά, καὶ βγῆκα νὰ βρῶ τὸν ἥλιο.

Στὴν ἐξώπορτα βρῆκα τὴ βροχὴ. « Καλημέρα, βροχούλα μου » εἶπα· « μὴν εἶδες τὸν ἥλιο ; »

— « Βρρρ, πλίτς, πλάτς ! » ἦταν ἡ μόνη ἀπάντηση.

« Ἄ, ἔτσι μοῦ εἶσαι, κυρὰ Πλίτσι - πλάτσα ; » εἶπα καὶ ἀνοιξα τὴν ὀμπρέλα μου.

Λίγο παρακάτω ἀπάντησα τὸν ἄνεμο. « Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ἐσὺ ποῦ ἔρχεσαι ἀπὸ τόσο μακριά, δὲν ξέρεις ποῦ εἶναι σήμερα ὁ χρυσὸς ὁ ἥλιος ; »

— « Βῆβούου, βάο, βάο ! » ἔκαμε ὁ ἄνεμος.

— « Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάντηση· πές μου, σὲ παρακαλῶ » τοῦ εἶπα πάλι.

— « Βῆβούου, βάο, βάο ! » ἐξακολουθοῦσε νὰ βουίζη ὁ ἄνεμος.

— « Ἄπὸ πρόστυχο νὰ περιμένω ἀπάν-
σι 11 πα, καὶ πῆγα παραπέρα.

Ἄπὸ ἀπάνω μου ψηλὰ κάτι μεγάλα κατάρμαυρα σύννεφα ἔπαιζαν κυνηγητό.

« Καλά μου συννεφάκια, τὰ ρώτησα, μὴν εἶδατε τὸν ὄμορφο τὸν ἥλιο ; Κάθεστε στὴ γειτονιὰ του, καὶ θὰ ξέρετε· πολὺ σᾶς παρακαλῶ, πέστε μου ποῦ νὰ τὸν βρῶ ; Νὰ

μοῦ τὸ πῆτε, καὶ σὰς χαρίζω τὴν κούκλα μου τὴν Τριανταφυλλιά μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά».

— «Δὲν ἔχομε καιρό, δὲν ἔχομε καιρό» μοῦ φώναξαν ἀπὸ ψηλά, καὶ μὲ κοίταξαν τόσο ἄγρια, πὺ ἔτρεξα νὰ χωθῶ στὸ δάσος.

3

Ἦταν ἐκεῖ μιὰ τριανταφυλλιά μὲ πολλὰ μπουμπούκια.

«Τριανταφυλλίτσα μου νὰ σὲ χαρῶ, ἐσὺ πὺ εἶσαι καλὴ σὰν τὸν ἥλιο, δὲ μοῦ λὲς πὺ κάθεται σήμερα τόσην ὥρα ὁ ἥλιος;»

— «Θρό! θρό!» κάνει ἡ τριανταφυλλιά. «Ἄχ, διφοῦσα πολὺ, τὰ φύλλα μου ἦταν κατασκοπισμένα, τὰ μπουμπούκια μου κόντευαν νὰ μαραθοῦν».

— «Μὰ ὁ ἥλιος;» εἶπα κλαίοντας ἐγώ.

— «ὦ, διφοῦσα τόσο πολὺ, ἔλεγε ἡ τριανταφυλλιά, μὰ ἦρθαν οἱ δροσερὲς σταλαματιές, μὲ πότισαν, μοῦ ἔπλυναν τὰ φύλλα μου, δυνάμωσαν τὰ μπουμπούκια μου, κι ἔτσι σηκώθηκαν πάλι τὰ κεφαλάκια τους. Ὅταν ἔρθῃ ὁ ἥλιος, θὰ φιλήσῃ ἕνα ἕνα τὰ μπουμπούκια μου, καὶ θ' ἀνοίξουν τὰ φύλλα τους, νὰ σκορπίσουν γύρω τῆ μυρουδιά».

— «Ξέρεις πότε θὰ ἔρθη;» ρώτησα πάλι τὴν τριανταφυλλιά. Αὐτὴ ὅμως ὄλο κι ἔκανε «θρό! θρό!», χωρὶς νὰ μοῦ δίνη ἄλλη ἀπόκριση.

4

Τράβηξα λυπημένη τὸ δρόμο μου. Πόσο σκοτεινὰ ἦταν ἐκεῖ μέσα στὸ δάσος! Θὰ ἔβαζα τὶς φωνές, ἂν δὲν ἄκουα νὰ κελαδῆ ἓνα πολὺ ὄμορφο πουλί. «Τί θὰ μοῦ χαρίσης, Δαφνούλα, μοῦ εἶπε, ἂν φωνάξω ἐγὼ τὸν ἥλιο καὶ βγῆ νὰ τὸν δῆς!»

— «Ὦ, ἓνα φιλάκι» εἶπα· πῆρα στὰ χέρια μου τὸ πουλάκι καὶ τὸ φίλησα.

Πέταξε τότε τὸ πουλάκι κι ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ πιὸ ψηλότερου δέντρου, καὶ ἄρχισε νὰ κελαδῆ. Ὦ, τί ὠραῖα πού κελαηδοῦσε! Πρῶτα σιγὰ σιγὰ, ὕστερα πιὸ δυνατὰ, καὶ στὸ τέλος τόσο δυνατὰ, πού ὄλα γύρω τὰ λουλούδια σήκωσαν ἀπάνω τὰ κεφαλάκια τους, καὶ ὄλα τὰ ζῶα στὸ δάσος ἔτρεξαν ν' ἀκούσουν τὸ τραγούδι του.

Σὲ λίγο ἄρχισα νὰ χοροπηδῶ κι ἐγώ, γιὰτι πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα πρόβαλε ὄλο-λαμπρος ὁ ἥλιος μου. Τὰ σύννεφα ἔτρεξαν ὅσο μπορούσαν, νὰ κρυφτοῦν. Ὁ ἄνεμος

κάθισε ἥσυχος σάν ἀρνάκι στὰ πόδια τοῦ ἡλίου. Ἡ βροχὴ κρύφτηκε μέσα στὴ γῆ. Ἀπὸ τὴ μιὰ κορφή τοῦ βουνοῦ ὡς τὴν ἄλλη ἀπλώθηκε ἓνα ὠραιότατο οὐράνιο τόξο.

«Καλῶς μου τον, τὸν ἥλιο μου, καλῶς τον» φώναξα καὶ τοῦ ἔστειλα φιλιὰ, καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη.. ξύπνησα.

28. Ὁ Ἀλέκος ἄρρωστος.

1

Ὅταν ἀρχίζε ἡ ἀνοιξὴ μιὰ μέρα ὁ Ἀλέκος δὲν πῆγε σχολεῖο.

Μὲ λύπη τους ἔμαθαν ἡ δασκάλισσα καὶ ὄλα τὰ παιδιὰ, πὼς ὁ Ἀλέκος εἶχε ἀρρωστήσει. Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὄλους λυπήθηκαν ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα.

Τὸ μεσημέρι τὸ εἶπαν τῆς μητέρας τους. Ἡ μητέρα εἶπε: «Τὸ ἔμαθα, καὶ πῆγα καὶ τὸν εἶδα. Ἐχει ὁ καημένος πυρετό, μὰ πιστεύω πὼς γρήγορα θὰ γίνῃ καλά. Ἄμα φάτε, θὰ σᾶς δώσω νὰ τοῦ πᾶτε γάλα καὶ πορτοκάλια».

— «Νὰ κόψωμε καὶ μενεξέδες ἀπὸ τὸ αὐλάκι τοῦ μύλου, νὰ τοῦ πᾶμε ἀπὸ ἓνα μπουκετάκι;» ρώτησε ἡ Δάφνούλα.

— «Έκαμες πολὺ καλά, πὺ τὸ συλλογίστηκες, κόρη μου» εἶπε ἡ μητέρα.

Πόσο χάρηκε ὁ Ἀλέκος σὰν εἶδε πόσο τὸν ἀγαποῦσαν οἱ φίλοι του!

«Ἄχ, τί ὄμορφα πὺ θὰ εἶναι ἔξω» εἶπε ὁ Ἀλέκος μυρίζοντας τοὺς μενεξέδες.

— «Μὴ λυπᾶσαι» εἶπε ἡ Δαφνούλα· «γρήγορα θὰ γίνης καλά, καὶ θὰ τρέχουμε μαζί στὰ λιθάβια καὶ οἱ τρεῖς μας, καὶ θὰ μαζεύουμε μενεξέδες ὅσους θέλομε».

2

Καὶ ἀληθινά, σὲ λίγες ἡμέρες ὁ Ἀλέκος ἔγινε καλά.

Κόντευε πιά ἡ Λαμπρή. Μαζὶ μὲ τὴ Δαφνούλα καὶ τὸ Γιῶργο ἔκοψαν λουλούδια, καὶ τὰ πῆγαν στὴν ἐκκλησία, νὰ στολίσουν τὸν

ἐπιτάφιο. Οἱ μητέρες τους βοηθοῦσαν κι οἱ δυὸ
στο στόλισμα.

Ὁ πατέρας τῆς Δαφνούλας καὶ τοῦ Γιώρ-
γου προσκάλεσε τὴ μητέρα τοῦ Ἀλέκου καὶ
γιόρτασαν μαζί τὴ Λαμπρή.

Τὶ ὠραῖα πού ἔφαλαν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»
τὰ τρία ἀγαπημένα παιδιὰ!

29. Στὸ δάσος.

1

Μιὰ μέρα πῆγε ἡ δασκάλισσα τὰ παιδιὰ
στὸ δάσος. Ὄταν κάθισαν κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο
τῶν δέντρων τοὺς εἶπε μιὰν ἱστορία:

Μιὰ φορά, τρία παιδιὰ ἐτοιμάστηκαν νὰ
πᾶνε στὸ σχολεῖο.

Στὸ δρόμο εἶπαν: «Τί νὰ κάμωμε στὸ
σχολεῖο; Δὲν πᾶμε καλύτερα στὸ δάσος, νὰ
παίξωμε;»

Στὸ δάσος μάζεψαν πρῶτα λουλούδια, καὶ
ὕστερα εἶπαν στὰ σκαθάρια νὰ παίξουν μαζί.
«Βουούμ, βαούμ, ζούμ!» ἔκαμαν τὰ σκαθά-
ρια γύρω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν, καὶ
ἓνα μίλησε καὶ εἶπε:

«Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ παίξω μαζί σας, γιατί
πρέπει νὰ πριονίσω ξύλα».

Ἐνα ἄλλο σκαθᾶρι εἶπε: «Μοῦ χάλασε τὸ κελᾶρι μου, καὶ πρέπει νὰ τὸ ξανασκάψω πάλι».

Ἄλλα πάλι σκαθᾶρια φώναξαν: «Ἡ καλυβούλα μας χάλασε, καὶ τώρα θὰ φτιάσωμε ἄλλη ἀπὸ χορτᾶρι».

2

Τὰ παιδιὰ τράβηξαν καὶ πῆγαν σὲ μιὰ μυρμηγκοφωλιά. Πλῆθος μυρμηγκία ἔβγαιναν κι ἔμπαιναν. Κάθε μυρμηγκάκι εἶχε καὶ κάτι νὰ φέρη στὸ σπιτάκι τῆς συντροφιάς.

Ἄν κανένα μυρμηγκι εἶχε βαρὺ φορτίο, φώναζε στ' ἄλλα: «Τρέξετε νὰ μὲ βοηθήσετε!»

— «Κανεῖς δὲ μᾶς προσέχει ἐδῶ» εἶπαν τὰ παιδιὰ, καὶ τράβηξαν τὸ δρόμο τους.

Παραπέρα βρῆκαν τὶς μέλισσες ἀπάνω στὰ λουλούδια. Ἦταν τόσο βιαστικές, πού δὲ γύρισαν νὰ δοῦν τὰ παιδιὰ. Μάζευαν τὸ μέλι καὶ τὴν κίτρινη σκόνη ἀπὸ τὰ λουλούδια, καὶ πετοῦσαν γοργά, νὰ γυρίσουν πίσω στὴν κυψέλη τους.

3

Τὰ παιδιὰ λυπήθηκαν πολὺ, πού κανένα

ζῶο δὲν ἤθελε νὰ παίξῃ μαζί τους. Μὰ ἔξαφνα χάρηκαν, πὺ ἀκουσαν τὴ φωνὴ ἑνὸς σπίνου. Ἐτρεξαν καὶ τοῦ εἶπαν :

« Ἐ! ἐσὺ πὺ κελαηδᾷς, ἐσὺ μόνο ἔχεις καιρὸ νὰ παίξῃς μαζί μας! »

Ὁ σπίνος ὄμως εἶπε : « Τσὶν τσὶν! σπὶν σπὶν! Θαρρεῖτε πὺς τραγουδῶ ἀπὸ τεμπελιά; Τραγουδῶ τῆς γυναίκα μου, πὺ συγυρίζει τὸ σπιτάκι μας. Τραγουδῶ γιὰ νὰ διασκεδάζω ἐκείνους πὺ δουλεύουν. Τώρα θὰ πετάξω μὲ τὴ γυναῖκα μου, νὰ πιάσω κουνούπια γιὰ τὰ παιδιὰ μου. Ὑστερα θὰ τοὺς τραγουδήσω νὰ κοιμηθοῦν ».

« Τσὶν τσὶν, σπὶν! » ἔκαμε ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ σπίνος, καὶ μεμιάς χῶθηκε μέσα στοὺς βάτους. Τὰ παιδιὰ πῆγαν κοντὰ καὶ κοίταξαν, μὰ δὲν εἶδαν τίποτε.

4

« Ἀχ, τί ἄσχημα πὺ εἶναι καμιὰ φορὰ στὸ δάσος! » εἶπαν τὰ παιδιὰ μὲ χασμουρητά.

Ἐξαφνα ἀκουσαν καθαρά : « Ρρρ, ρρρ » νὰ μουρμουρίζῃ τὸ ρυάκι.

« Ζήτω » φώναξαν μὲ χαρά : « πᾶμε νὰ

παίζωμε μὲ τὸ ρυάκι!» Κι ἔτρεξαν νὰ πᾶνε κοντά του.

Μὰ τὸ ρυάκι εἶπε: «Ἐ, παιδιά! Θαρρεῖτε πὼς δὲν ἔχω δουλειά; Νύχτα καὶ μέρα δουλεύω. Ποτίζω τὰ χωράφια καὶ τὰ λιβάδια, τὰ περιβόλια καὶ τὰ διψασμένα ζῶα. Ἐπειτα ποιὸς θὰ γυρίσῃ τὸ μύλο, ἅμα καθίσω νὰ παίξω μαζί σας. Γρήγορα στὸ σπίτι σας, τεμπέλικα!»

Τὰ παιδιά μὲ σκυμμένα τὰ κεφάλια τράβηξαν νὰ γυρίσουν πίσω στὰ σπίτια τους. Σὲ ὄλο τὸ δάσος, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔφτασαν στὸ χωριό, ἄκουαν νὰ τοὺς περιγελαῖ ἀδιάκοπα ὁ κοῦκος: «κούκου, κούκου, κούκου!»

30. Ἡ κυρούλα λέει στὸ Γιώργο, πὼς ὁ Ἄι-Γιώργης σκότωσε τὸ δράκοντα.

1

Ἀνάμεσα στὰ δυὸ χωριά εἶναι τὸ ἐκκλησιάκι τοῦ Ἄι-Γιώργη.

Ἐκεῖ κάθε χρόνο κάνουν πανηγύρι, μὲ χαρὰ κι ἀδερφωμένοι, ὅλοι οἱ χωριανοὶ ἀπὸ τὰ δυὸ χωριά.

Ἡ κυρούλα ἐκεῖ πῆγε καὶ ἀναψε στὸν

ἅγιο γιὰ τὸ Γιώργο της μιὰ λαμπάδα, μεγάλη σὰν τὸ ἀνάστημά του.

Τὸ ἀπόγεμα ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου ἤρθαν νὰ ποῦν τοῦ Γιώργου τὸ « χρόνια πολλά ».

Ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου φίλεψε τὰ παιδιά γλυκίσματα, καμωμένα μὲ τὸ χέρι της.

2

« Κυρούλα, γιατί ὁ Ἅι-Γιώργης εἶναι ζωγραφισμένος στήν εἰκόνα του καί σκοτώνει τὸν πράσινο δράκοντα μὲ τὰ φτερά; » ρώτησε ὁ Γιώργος τὸ βράδυ.

Καὶ νὰ τί εἶπε ἡ κυρούλα :

« Μιὰ φορά κι ἕναν καιρό, μιὰ μεγάλη πολιτεία εἶχε μόνο ἕνα πηγάδι γιὰ νὰ παίρνουν οἱ ἄνθρωποι νερό.

Τὸ πηγάδι αὐτὸ τὸ εἶχε πιάσει ἕνας δράκοντας, καὶ δὲν ἄφηνε τὸ νερὸ νὰ τρέξη, ἂν δὲν τοῦ πήγαιναν κάθε μέρα γιὰ φαγί του μιὰ κοπέλα.

Κάποτε ἔπεσε ὁ κληρὸς καὶ στή κόρη τῆ μονάκριβη τοῦ βασιλιᾶ.

Ἡ βασίλισσα εἶχε πεῖ στὸ βασιλιᾶ νὰ μὴ βάλῃ κληρὸ γιὰ τὴν κόρη τους. Ὁ βασιλιάς

ὁμως εἶπε : « Τί θὰ πῆ αὐτό ; Τάχα μόνο ἐσὺ ἔχεις καρδιά καὶ πονεῖς τὴν κόρη σου, κι ὁ ἄλλος κόσμος δὲν πονεῖ τίς δικές του ; Αὐτὸ δὲ γίνεται ! Θὰ μπῆ κι ὁ δικός της ὁ κλῆρος μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν τῆς πέση πολὺ γρήγορα. Ποιὸς ξέρει, ἂν δὲν τύχη τίποτε καὶ γλιτώση πιά ὁ τέπος μας ».

Ἔτσι, σὰν τῆς ἔπεσε ὁ κλῆρος, ἔδεσαν τὴ βασιλοπούλα κοντὰ στὸ πηγάδι, καὶ πῆγαν καὶ κλείστηκαν ὅλοι στὰ σπίτια τους μὲ κλάματα καὶ θρήνους.

Ἐκλαιγε καὶ ἡ ὁμορφη βασιλοπούλα, ποὺ θὰ ἔχανε τόσο γρήγορα καὶ μὲ τέτοιον τρόπο τὴ ζωὴ της.

Ἐξαφνα βλέπει νὰ ἔρχεται καβάλα στὸ ἄσπρο ἄλογό του ἓνας ὠραίος νέος μὲ τὸ κοντάρι στὸ χέρι.

Σιμώνει τὸ παλικάρι καὶ ρωτᾷ τὴ βασιλοπούλα : « Τί ἔχεις, κόρη μου, καὶ κλαῖς ; »

Ἡ βασιλοπούλα, πιγμένη στὸ κλάμα, τοῦ εἶπε ποιὸ θλιβερὸ τέλος τὴν περίμενε.

« Ἐχε θάρρος » εἶπε τὸ παλικάρι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνακατώθηκε μὲ τρομερὸ βουητὸ τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ ὁ δράκον-

τας πετάχτηκε έξω, μουγκρίζοντας και τρίζοντας τὰ φοβερά του δόντια.

« Ἀχά! » μούγκριζε, « ὡς τώρα εἶχα ἓνα, και τώρα δύο ».

— « Φύγε, παλικάρι μου, φωνάζει ἡ βασιλοπούλα, φύγε! »

Μὰ τὸ παλικάρι ἄφοβα σηκώνει τὸ κοντάρι του, χτυπᾷ και ξαναχτυπᾷ τὸ δράκοντα, και τὸν σκοτώνει.

« Πᾶμε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου, νὰ σοῦ χαρίση ὅ,τι ζητήσης » λέει ἡ βασιλοπούλα.

— « Εἶμαι ὁ Ἀι-Γιώργης! » λέει τὸ παλικάρι· κι ἔγινε ἄφαντο.

— « Μεγάλο τ' ὄνομά σου και ἡ δύναμή σου » εἶπε κάνοντας τὸ σταυρό της ἡ βασιλοπούλα, κι ἔτρεξε στὸ παλάτι.

— « Χαρὰ πὺ θὰ πῆραν ὁ βασιλιάς και ἡ βασίλισσα! » εἶπε χτυπώντας τὰ χεράκια του ὁ Γιώργης. « Και τὸ νερό; τί ἔγινε τὸ νερό, κυρούλα; »

— « Ἀπὸ τότε τρέχει νύχτα και μέρα χωρὶς νὰ σταματήση. Πολλὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, μὰ οἱ ἄνθρωποι δὲ λησμονοῦν τὸ καλὸ πὺ τὸς ἔκαμε ὁ Ἀι-Γιώργης » εἶπε ἡ κυρούλα.

31. Ἡ πρωτομαγιά.

1

Τὴν πρωτομαγιά ἡ δασκάλισσα πῆρε ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου καὶ πῆγαν ἔξω στὴν ἐξοχή.

« Παιδιά, εἶπε, νὰ μαζέψετε λουλούδια, νὰ κάμωμε ἓνα στεφάνι γιὰ τὸ σχολεῖο μας· καὶ νὰ κάμετε καὶ τὸ καθένα σας ἀπὸ ἓνα γιὰ τὸ σπίτι σας. Νὰ προσέξετε νὰ κόψετε ὅσα μᾶς χρειάζονται. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὰ παιδιά νὰ πατοῦν τὰ λουλούδια, ἢ νὰ τὰ κόβουν καὶ νὰ τὰ πετοῦν. Νιώθουν καὶ τὰ λουλούδια χαρὰ καὶ λύπη· χαίρονται γιὰ κείνους πὺ τὰ χαίρονται, καὶ λυποῦνται γιὰ κείνους πὺ τὰ περιφρονοῦν ἢ τὰ κόβουν ἄσπλαχνα ».

2

Τὰ παιδιά ἀνθοστεφανωμένα ἔπαιζαν καὶ χόρευαν.

Πρώτη ἔσυρε τὸ χορὸ ἡ δασκάλισσα.

« Ω! τί ὠραία ἦταν νὰ βλέπη κανεὶς ἐκεῖνον τὸ χορὸ! Ἡ δασκάλισσα φαινόταν σὰ μάνα μὲ τόσα πολλὰ παιδάκια.

Ἡ Δαφνούλα τραγουδοῦσε πρώτη τὸ τραγούδι τῆς πρωτομαγιάς, κι ὕστερα τὸ κελαηδοῦσαν σὰν πουλάκια ὅλα μαζί τὰ παιδιὰ.

3

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε
καὶ ρόδα καὶ κρίνα,
κι ἐλάτε, νὰ πλέξωμε
στεφάνια μὲ κεῖνα
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Τ' ἀηδόνια συμφώνησαν,
τῆς γῆς ἀγγελούδια,
καὶ βρῆκαν καὶ τόνισαν
καινούρια τραγούδια
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Οἱ κῆποι, πὺ στόλισαν
τὸ κάθε κλωνάρι,
μεμιᾶς μοσκοδόλησαν
κι ἀνθίσαν, γιὰ χάρη
τοῦ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Ἡ θάλασσα γίνεται
καθρέφτης, καὶ πάλι
τὸ κῦμα τῆς χύνεται
τραγούδι νὰ ψάλλῃ
στὸ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στή γῆ.

Χορεύει τὸ πρόβατο,
τ' ἀρνάκι βελάζει,
κι ἀπ' τὸν ἀγκαθόβατο
δροσούλα σταλάζει
στὸ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στή γῆ.

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε,
κλωνάρια ἀνθισμένα,
στεφάνια νὰ πλέξωμε
δροσιὰ ραντισμένα
στὸ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στή γῆ.

4

Ἡ Ροδόπη, ἡ ξαδέρφη τῆς Δαφνούλας,
τραγούδησε ἓνα ἀστεῖο τραγούδι :

Μιά φορά κι ἕναν καιρό,
ἔστησ' ὁ λαγὸς χορό·
καὶ τ' ἀηδόνι τραγουδοῦσε
μὲ φωνὴ μελωδική,
κι ὁ λαγὸς χοροπηδοῦσ
κι ὄλοι σάστιζαν ἐκεῖ.

32. Πῶς ὁ παππούς ἔσωσε τὸν ἀδερφό του.

1

Μιά Κυριακὴ ὁ παππούς μὲ τὸ Γιῶργο
καὶ τὴ Δαφνούλα πῆγαν κάτω στὴν ἀκρο-
γιαλιά, νὰ φαρέψουν μὲ τ' ἀγκίστρια.

Βρῆκαν ἐκεῖ μεγάλη τρικυμία, καὶ κάθι-
σαν ἀπάνω σ' ἕνα βράχο, νὰ καμαρώσουν τὰ
κύματα ποὺ ἔσπαζαν μὲ βόγκο στὸ ἀκρο-
γιάλι καὶ τίναζαν ψηλὰ τοὺς ἀφρούς.

Κάποτε ὁ παππούς ἀναστενάξε.

«Γιατί ἀναστενάξεις παππού; Θυμᾶσαι
τὰ ταξίδια σου;» ρώτησε ὁ Γιῶργος.

2

— «Ναί, καὶ κάτι ἄλλο» εἶπε ὁ παππούς·
καὶ ἄρχισε:

«Ἔτσι, καὶ ἀκόμη πιὸ μεγάλη φουρτούνα

ἦταν μιὰ μέρα. Ἦμουν τότε δεκαοχτῶ χρονῶν παλικάρι, καὶ δούλευα στὸ καράβι τοῦ θείου μου, τοῦ καπετὰν Γιώργη. Εἶχαμε κάμποσες μέρες μὲ τὸ καράβι μας ἀραγμένο ἐδῶ στὸ λιμανάκι.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἢ μητέρα μου εἶχε μείνει χήρα.

Τὸν καπετὰν Φῶτο Λιόντα, τὸν πατέρα μου, τὸν εἶχαν κατάπιει τ' ἀχόρταγα κύματα μὲ τὸ καράβι καὶ μὲ ὄλους τοὺς ναῦτες.

Λίγους μῆνες ὑστερότερα μάθαμε πὼς ναυάγησε καὶ τὸ καράβι τοῦ καπετὰν Βαγγέλη, ποὺ δούλευε ὁ μικρότερος ἀδερφός μου, ὁ Σταμάτης, ὡς δεκάξι χρονῶν ἀμούστακο παλικάρι.

Μάθαμε πὼς εἶχαν ὄλοι γλιτώσει, μὰ ποῦ βρίσκονταν, κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ μᾶς τὸ πῆ.

3

Ἐξαφνα ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶδαμε ἕνα ξένο καράβι καὶ χτυπᾶ στὴν ξέρα ἐκεῖ ἀντίκρυ, καὶ γέρνει μὲ τὸ πλευρό.

Στὴ στιγμή, ὅλα τὰ παλικάρια πηδοῦμε στὶς θάρκες, καὶ τραβώντας τὰ κουπιά μὲ τὰ προύντζινα χέρια μας, φτάνομε στὸ καράβι

καὶ φέρνομε ἔξω τὸν παραβοκύρη καὶ τοὺς ναῦτες του

Μετρώντας τοὺς ναῦτες του ὁ παραβοκύρης ἀναστέναξε καὶ εἶπε: «Κρῖμα, μοῦ λείπει τὸ καλύτερο ναυτόπουλο. Πῶς ἔμεινε αὐτὸ μέσα στὸ καράβι;»

4

Μόλις ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια, τρέχω νὰ πηδῆσω στὴ βάρκα μου.

«Λυπήσου με» φωνάζει ἡ χαροκαμένη μητέρα μου. «Τὸν πατέρα σου μοῦ τὸν πῆρε ἡ θάλασσα· ποιὸς ξέρει, τί μοῦ ἔκαμε καὶ τὸ Στάμο μου;... Ἄντρέα, θέλεις νὰ μ' ἀφήσης παντέρημη;»

Καὶ μὲ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της, ὅσομποροῦσε σφιχτότερα.

Βουνὰ ἦταν τώρα τὰ κύματα. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ξαναμπῆ σὲ βάρκα.

Μεμιάς ξεφεύγω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας μου, πηδῶ στὴ βάρκα καὶ τραβῶ τὰ κουπιὰ μὲ ὅλη μου τὴ δύναμη.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα γυρίζω. «Μάνα!» φωνάζω ἀπὸ μακριά, «σοῦ φέρνω τὸ Στάμο μας!»

5

Ἡ Δαφνούλα σφίγγει δυνατὰ στὴ μικρού-
λα τῆς ἀγκαλιὰ τὸν παππού τῆς. Θαρρεὶ
πὼς τώρα θὰ χυθοῦν τὰ κύματα, νὰ τῆς
ἀρπάξουν τὸν ἀγαπημένο τῆς παππού.

«Κι ἐγὼ ναυτόπουλο θὰ γίνω!» λέει ὁ
Γιῶργος.

— «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀξιῶσῃ νὰ γίνῃς, παι-
δί μου» λέει ὁ παππούς μὲ καμάρι.

33. Διακοπές.

Ἐπιτέλους ἔφτασε ὁ καιρὸς ποὺ ἔπρεπε
τὸ σχολεῖο ν' ἀφήσῃ, μὲ λύπη του, τὰ παι-
δάκια του νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος εἶναι γεμάτοι

χαρά, γιατί ἡ Δαφνούλα τὸ ἐρχόμενο φθινόπωρο θα πάη στὴν τρίτη τάξη, καὶ ὁ Γεώργιος στὴ δεύτερη.

«Πόσο εὐχαριστημένη ἦταν ἡ δασκάλισσά μας, εἶπε ἡ Δαφνούλα, πού προδιβάστηκαν ὅλα τὰ παιδιὰ! Καὶ ἓνα νὰ ἔμενε στὴν ἴδια τάξη, μᾶς εἶπε, θὰ λυπόταν παρὰ πολὺ».

— «Τί ὠραία τώρα!» εἶπε ὁ Γεώργιος. «Θὰ πᾶμε κι ἐμεῖς στὰ χωράφια μας, νὰ θερίσωμε τὰ σπαρτά μας».

— «Καὶ τί ὄμορφα θὰ κοιμούμαστε μὲ τὸν παππού, τὸ βράδυ στὸ ἀλώνι. Ἄχ, πόσο μ' ἀρέσει ἡ μυρουδιά τοῦ θερισμένου σταριοῦ!» εἶπε ἡ Δαφνούλα.

— «Καὶ τὸν Αὐγουστο θὰ πηγαίνωμε μὲ τὸν παππού ἢ μὲ τὴν κυρούλα πρῶτ' ἀμπέλια μας, νὰ μαζεύωμε τὰ σῦκα μας, ἢ θὰ κατεβαίνωμε στὸ ἀκρογιάλι νὰ κολυμποῦμε» εἶπε ὁ Γεώργιος.

— «Καὶ ὕστερα; Σεπτέμβριος! καί..... πάλι στὸ σχολεῖο μας! Τί ὠραία περνᾷ ὁ καιρός!» φώναξε ἡ Δαφνούλα.

Τ Ε Λ Ο Σ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

1.	'Ο νέος μαθητής	Σελ.	3
2.	Τὸ ἀγοράκι	»	4
3.	Γιατί ὁ Γεῶργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἄργησαν νὰ πᾶνε σχολεῖτο	»	5
4.	Τὸ λυπημένο ἀγοράκι	»	7
5.	'Ο Γεῶργος παίζει τὸ τόπι μὲ τὸν 'Αλέκο.....	»	8
6.	'Η Δαφνούλα παίζει μὲ τ' ἄλλα κορίτσια	»	9
7.	'Ο Φουντουῆκος	»	12
8.	'Η χαρὰ τοῦ 'Αλέκου.....	»	13
9.	'Η μέλισσα.....	»	15
10.	Προσευχὴ	»	16
11.	Τὸ χωριουδάκι πὺ κάθονται ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γεῶργος	»	17
12.	'Ο Γεῶργος λέει τὴν ἱστορία τοῦ γαιδάρου, τοῦ λύ- κου καὶ τῆς ἄλεπούς	»	18
13.	'Η Δαφνούλα βοηθεῖ τὴ μητέρα της	»	26
14.	Πῶς ἀπόχτησε ἡ Δαφνούλα μιὰ χῆνα.....	»	28
15.	Οἱ χῆνες.....	»	31
16.	'Ο Γεῶργος καὶ τὸ παπὶ του	»	31
17.	Τὰ ζῶα	»	33
18.	'Ο 'Αλέκος καὶ ἡ κοιούλα του.....	»	33
19.	'Η κυρὰ Μαριώ, ἡ ἀλεπού καλόγρια	»	35
20.	'Ο Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς	»	42
21.	Τὸ χιόνι	»	45
22.	Πῶς παίζουν ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γεῶργος	»	46
23.	Οἱ τρεῖς πεταλοῦδες	»	50
24.	'Η Δαφνούλα καὶ τὸ παιδάκι.....	»	53

25. Ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἔθαψαν ἓνα πουλάκι... Σελ.	54
26. Τὸ χελιδόνι, τὸ ποντίκι καὶ ἡ νυχτερίδα..... »	55
27. Τὸ ὄνειρο τῆς Δαφνούλας..... »	61
28. Ὁ Ἀλέκος ἄρρωστος ..... »	65
29. Στὸ δάσος ..... »	67
30. Ἡ κυρούλα λέει στὸ Γιώργο πῶς ὁ Ἀι - Γιώργης σκότωσε τὸ δράκοντα..... »	70
31. Ἡ πρωτομαγιά ..... »	74
32. Πῶς ὁ παππούς ἔσωσε τὸν ἀδερφό του..... »	77
33. Διαικονίες..... »	80

ΕΙΚΟΝΕΣ

(Σχεδιάσματα Π. Ρούμπου)

1. Τὰ παιδιὰ στὸν τρύγο ..... Σελ.	6
2. Ἡ προσευχή..... »	16
3. Τὸ χωριουδάκι ..... »	17
4. Ὁ κύρ Μεντής σηκώνει τὸ πόδι ..... »	24
5. Μιὰ κλοτσιά, καὶ πάει ἡ κυρὰ Μαριώ ..... »	25
6. Τὸ περιβόλι κι οἱ χῆνες τοῦ μπάρμπα-Πέτρου..... »	30
7. Ἡ κυρὰ Μαρῖώ πηγαίνει νὰ καλογερέψη ..... »	39
8. Ἐνα μπάμ! καὶ πάρ' την κάτω ..... »	42
9. Ἡ Δαφνούλα βρίσκει ἓνα πεθαμένο πουλάκι..... »	55
10. Τὰ δυὸ παιδιὰ θάβουν τὸ πουλάκι ..... »	56
11. Πηγαίνουν μενεζέδες στὸν ἄρρωστο φίλο..... »	66
12. Ὁ παππούς σώζει τὸν ἀδερφό του..... »	80

0020561077

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

